

Val serija poglavlje 13i

**Ako pričam na jezicima ljudi i andela... ili Jaguara ...
Nelinearna dinamika ljubavi i kompleksni sistemi -
Otklanjanje grešaka Univerzuma**

Nobelovac Murray Gell-Mann piše u Kvarku i Jaguaru:

Citat:

Nikad nisam zapravo vidio jaguara u divljini. Na kursu mnogih dugih pješačenja kroz šume tropske Amerike i mnogih izleta čamcem po rijekama Centralne i Južne Amerike, nikad nisam iskusio taj moment kada staje srce, moment kada moćna pjegava mačka dolazi u puni pogled. Nekoliko mi je prijatelja reklo da **susret sa jagurom može promijeniti nečiji pogled na svijet.**

...[Arthur Sze piše] „Svijet kvarka ima puno toga sa jagurom koji kruži u noći.“ ... **Jaguar predstavlja** složenost svijeta oko nas, osobito kako se manifestira u **složenim prilagodbenim sistemima.** ...Kvark i jaguar po meni savršeno prenose dva vida prirode koje ja nazivam jednostavni i složeni: u jednoj ruci fundamentalni fizikalni zakoni materije i univerzuma i, u drugoj ruci bogata tvornica svijeta kojeg direktno percipiramo, i kojega smo dio. ...Jaguar je ...moguća metafora za nedostižan složeni prilagodbeni sistem, koji nastavlja izbjegavati jasan analitički pogled, iako se njegov opori miris može nanjušiti u gustišu.
[Gell-Mann, 1994.g., zadebljanja moja]

U zadnjih nekoliko poglavlja, mi smo sreli jaguara. Opisali smo stvarnost vaše najgore noćne more. Neki su od vas bili u stanju vidjeti jaguara, a neki su od vas mogli „nanjušiti njrgov opori miris,“ a neki su od vas zaklonili oči i stisnuli nos, te u užasu otišli u sigurnost kongenijalnih vjerskih sistema. Ovi posljednji su zaključili da Kasiopejci predstavljaju „samo još jedne od onih svijet-je-proklet, i samo će ih nekolicina biti spašena“ drekavaca. Glede toga, dopustite mi da citiram Jamesa Dresdена koji je napisao:

Citat:

Početna komocija istine direktno je proporcionalna koliko je duboko laž bila povjerovana. Ono što je uznemiravalo ljude nije to što je svijet bio okrugao nego to što nije ravan. Kada dobro upakirana mreža laži biva prodavana masama tijekom generacija, istina će biti viđena kao potpuno absurdna a njezin zagovornik kao buncajući luđak.

U svakom slučaju, bilo da ste vidjeli ili nanjušili jaguara, ili zanijekali njegovo postojanje držeći naparfumiranu maramicu od dobro upakiranih laži na svom nosu, mislim da je vrijeme da nekoliko minuta pričamo o trenutnim stvarnostima. 16.07.1994.g., informacija o „projektu za stvaranje nove

rase“ bila je dana sa završnim datumom 13 godina u budućnosti. To bi bilo negdje oko godine 2007. Mi bi trebali ili zbrisati u zaklon ili biti na koljenima i moliti, jel? Zgodna šablonu linearнog razmišljanja.

Bilo je postavljeno pitanje: Ako su Kasiopejci „dobri dečki“ koji „služe sebe putem služenja drugima“ kako tvrde, zašto bi nam rekli za stvarnost koja je tako užasna? Da li je njihov cilj stvoriti takvu stvarnost sadeći ju u naše umove i uvjeravajući nas da je istinita i da nemamo nade? Ne čini li zastrašivanje ljudi od njih gozbu za one gadne 4.denzitetne OPS kontrolere? Nije li to ono što onio žele? A, ako je tako, onda Kasiopejci moraju biti jedni od „njih“, prerašeni, da im omoguće gozbu straha!

U isto vrijeme, kada Kasiopejci predlažu da mnogi izvori informacija ili sistemi vjerovanja koji vas čine da se osjećate sigurnim, spašenim, toplim i ušuškanim, vam 'smještaju' pad, ne odvlače li nas oni od STVARNIH izvora mira i sklada u koje moramo imati vjere pred licem bilo kojeg drugog dokaza?

Pa, dopustite da vam postavim pitanje: Biste li isli pješačiti u divljinu bez propisne odjeće i opreme? Ako vam netko ispriča o svim strašnim stvarima koje se mogu dogoditi na putu kroz šumu, hoće li vas to zaustaviti od pješačenja? Hoćete li biti toliko ustrašeni mogućnošću da susretnete medvjeda, ili zmiju, ili jaguara da ćete ostati doma? Ili ćete se ispravno opremiti i sa znanjem i sa alatkama te otici uživati u šrtnji?

Ova analogija ide tako daleko jer, kako to biva, mi već jesmo pravo u središtu divljine, i okolo postoje brojni „učitelji“ koji nam opetovano govore „Nema tu ničega što bi vas moglo povrijediti! Ako se ne bojite, nikakav se grizli ni zmije neće pojaviti! A čak i ako se pojave, ako ne osjećate strah, oni vas neće smetati.“

Pa, u slučajevima kada se samo moglo činiti da takva filozofija funkcioniра, onaj koji je preživio susret čvrsto je uvjeren da se tu radilo upravo o onom „ne vidi zlo, ne čuj zlo, ne govori zlo“ što ih je spasilo. Jedini je problem to što mi nemamo načina da znamo da li je grizli medvjed, zmija ili jaguar odbio da ih napadne jednostavno jer u tom trenutku nisu bili gladni, ili su bili primamljeni nekim drugim, slasnijim pljenom. A još neodoljivije pitanje je: da li su se oni ponašali u skladu sa manjom kako bi uvjerili onoga koji je prolazio tim iskustvom da mu „sistem vjerovanja“ funkcioniра, tako da se on VRATI doma razglašava to evanđelje vjere i neznanja, te na taj način osigura njihovo stalno prikrivanje? I naravno, oni koji prakticiraju tu filozofiju i NE prežive, uopće nemaju pravo glasa, odnosno za njih se više nikada ni ne čuje. Frojd je napisao da je religija:

Citat:

Sistem željnih iluzija skupa sa poricanjem stvarnosti kakvu nalazimo... nigdje drugdje... nego u stanju blažene halucinatorne konfuzije.

I naravno, Kasiopejci su identificirali bit Orientacije Prema Sebi kao „Željno Razmišljanje.“

A sada mi dopustite da predložim još jedno tumačenje onoga što su nam Kasiopejci rekli; jedno koje je zapravo sadržano unutar njihovih riječi za one koji „imaju oči da vide i uši da čuju.“ Je li bilo mogućno da su oni, kao što su rekli, vjerojatno budući mi, čija je stvarnost kao 6.denzitetnih bića povećana u direktnoj proporciji sa našim nivoom znanja i sljedstvene PRIMJENE? Drugim riječima,

nemamo li ovdje posla sa vjerojatnim budućnostima, a jedini način određivanja koju budućnost doživljavamo jest da izvršimo izbor **temeljen na preciznom znanju sadašnjosti?**

Prepostavimo da je informacija koju Kasiopejci daju istinita, a mi ju ignoriramo, jesmo li tada vjerojatni subjekt te iste stvarnosti o kojoj nam oni govore? Suprotno, ako to prihvativamo kao istinu, ili moguće istinu, i onda DJELUJEMO temeljeno na ovoj informaciji, nismo li onda sposobni promijeniti stvarnost? To znači, pod pretpostavkom da je stvarnost rezultat masovne umne ne-svjesnosti, da se može zadobiti neka vrsta „kritične mase“ svjesnosti?

Ukratko, ne izgleda li razumno da vjerojatni mi u budućnosti, sa danom povećanom vjerojatnoćom putem buđenja nekoliko ljudi, jesmo sposobni za interakciju sa našom stvarnošću da nam pomognemo samo jer su neki od nas prihvatali ulogu da budu „kontaktne točke“ da primaju i šire informaciju neophodnu da probude ljude kako bi PROMIJENILI budućnost?

Ouspensky citirajući Gurdjieffa piše:

Citat:

... Dalje, nitko ne može pobjeći iz zatvora bez pomoći onih **koji su pobjegli prije**. Samo oni mogu reći koji je put bijega moguć, ili mogu poslati alate, podatke ili štogod bi moglo trebati. Ali jedan zatvorenik sam ne može pronaći te ljude ili stupiti sa njima u kontakt.

Neophodna je organizacija. Ništa se ne može postići bez organizacije. [P.D. Ouspensky, U potrazi za čudesnim]

Sjetite se da su najvažniji principi koje su nam Kasiopejci dali Slobodna Volja i Znanje Štiti. Ta dva koncepta su neodvojiva. Što više znanja imate, više imate i svjesnosti; a što više svjesnosti imate to imate više Slobodne Volje. A jedini način da se razumije napredna informacija od Kasiopejaca koja je evoluirala kako smo sa njima bili u interakciji jest da se shvati nelinearna dinamika i složeni sistemi.

[Ark nagada: jednog dana imati ćemo pametno pomagalo {gadget} koje će nam omogućiti da mjerimo 'nivo svjesnosti'. Tada će izraz „više svjesnosti imati“ imati tehničko značenje, poput krvnog tlaka, nivoa kolesterola ili (manje precizno) IQ {kvocijenta inteligencije}....]

Prije svega, važno je napomenuti da zakon Slobodne Volje sadrži unutar sebe eksplicitni uvjet ne-linearnosti. A za one koji mi kažu da su Kasiopejci rekli da smo mi kontrolirani od strane 4. Denzitetnih OPS, te stoga to implicira da tu nema slobodne volje, imajte na umu da mi imamo isto toliko slobodne volje u odnosu na 4.denzitet koliko i stvorenja iz 2.denziteta u odnosu na nas. Što više svjesnosti o 3.denzitetnim bićima 2.denzitetna stvorenja zadobiju, veća je vjerojatnoća da će izbjegći hvatanje i da budu pojedene. Dakle, ne skrećimo u tetrafiloktomiju u toj točki. [Izraz kojeg je skovao Umberto Eco u Foucaltovom Njihalu; znači „umjetnost podjele dlake na 4 dijela.“]

Obuhvaćena u ne-linearnosti, leži činjenica da je budućnost, kako su Kasiopejci tisuću puta rekli, OTVORENA. Ne samo da je otvorena, ona je višestruka u svojoj vjerojatnoći. Njihovim riječima rečeno, postoji neizbrojva beskrajnost „kvazi-kvantnih sklonosti“.

Čak iako su često u suprotnosti, vjerovanja u redukcionizmu i mahanizmu idu ruku pod ruku sa religioznim pouzdanjem {vjerom}. Bog ili Darwin su na nebesima i „sve je uredu sa svijetom“.

Fenomeni su uobičajeni, a sve može biti objašnjeno sa nekom vrstom šeme uzroka i posljedica, prezentiranim putem diferencijalnih jednadžbi. Ili je bog započeo stvari u nekoj točki prostora/vremena, da bi slijedio jedan linearni put, u kojoj će točki to dovesti do kraja, spaseći neke ljude, a neke ne, u skladu sa „preživljavanjem najpodesnijih“ u terminima tko je poštovao njegove zapovjedi; ili je sve započelo Velikim Praskom i slijedilo je linearni put evolucijskog „preživljavanja najprilagođenijih“ u terminima Prirodne Selekcije. Ista pjesma, drugačija verzija.

Njutn nas je uveo u te ideje kroz svoje poznate zakone kretanja. Vrlo brzo su znanost, i religija došle do toga da se oslove na linearne diferencijalne jednadžbe. Fenomeni poput leta bezbolske loptice ili kraja svijeta, (što čini nužnim prokletstvo izvjesnih duša na specifičnoj putanji, i spasenje drugih), mogli su biti opisani pomoću diferencijalnih jednadžbi. Bacite lopticu izvjesnim putem sa izvjesnom silom, i postoje izvjesni uvjeti, i ona će pasti na izvjesno mjesto. Ako imate vjere u izvjestan sistem, i čvrsto se držite te vjere, ili obrnuto, poričete tu vjeru, završiti ćete u raju ili u paklu; ili ćete umrijeti prilikom promjene {zemljinih} polova, ili biti prebačeni u veliku novu pitu-na-nebu. U takvima sistemima male promjene produciraju male efekte {posljedice}, a veliki efekti {posljedice} nastaju zbrajanjem mnogih malih promjena.

Ovo redupcionističko razmišljanje zadržalo je uticaj do 1970-ih kada su matematička napredovanja i dolazak kompjutera sa velikim brzinama procesuiranja omogućili znanstvenicima da ispituju složenu unutrašnjost nelinearnih jednadžbi. (Napomena: novi je trend počeo ranije, 1950-ih u Los Alamosu, sa simulacijama Fermi-Ulam-Pasta modelom tadašnjeg remek djela od kompjutera, 'Manjak 1' !)

Nelinearne jednadžbe su „matematika iz Zone Sumraka“ gdje normalan matematički okoliš iznenada može postati jedna alternativna stvarnost. U nelinearnim jednadžbama, **mala promjena u jednoj varijabli može imati neproporcionalan učinak na ostale varijable**. To može biti katastrofalna ili pak sretna okolnost.

Sada, Kasiopejski materijal koji objašnjava te stvari, a kojeg ja pokušavam predstaviti, biti će dat vremenom i kroz kontekst. Ali, u direktnom odgovoru na mnoge pokušaje blokiranja ovog predstavljanja, ja uzimam kraći put objašnjavajući ovo unaprijed, prezentirajući sami materijal.

Čini se da je postojao neki konačni „plan“ i „misija“ u „umu“ Kasiopejaca da je moj suprug Ark, bio, prije dolaska u Ameriku, predvodio grupu nelinearne dinamike i složenih sistema. Možda je čak zaključeno od strane čitatelja da je tu postojala esencijalna potreba za učešćem fizičara baš njegovog profila u ovom „projektu“ ili „misiji“. Čak bi se dalje moglo pretpostaviti da smo i on i ja bili svjesni ovog plana prije inkarnacije i da su naši različiti putovi spojeni direktnom intervencijom Kasiopejaca bili potrebna iskustva namještена od strane „budućih nas“ kako bi pripremili teren, za sjeme koje sada donosi plodove u sadašnjem nizu. No, na to ćemo doći kasnije.

Vratimo se nelinearnim sistemima: nelinearne jednadžbe mogu biti upotrebljene da opišu model načina na koji zemljotres eruptira kada se sudare dvije tektonske ploče, praveći neregularan pritisak uzduž linije sudara. Jednadžba može pokazati kako se, kroz dekade, taj zupčasti pritisak razvija kako se potpovršinska topografija stiše bliže sve dok **u baš sljedećem milimetru pokreta ne dosegne kritičnu vrijednost**. Pri toj vrijednosti, tlak iznenada poskoči i jedna ploča sklizne, zajaši na drugui sve se trese, zveči i kotrlja u naknadnim šokovima nestabilnosti. Svakako daje nov smisao izrazu „Slamka koja lomi kamilina leđa!“

Sada, u vrijeme kada znanstvenici mogu napraviti model koji pokazuje kako se takvi složeni događaji manifestiraju, oni ne mogu predvidjeti točno gdje i kada će se sljedeći potres dogoditi. To je zbog toga

što u nelinearnom svijetu – što uključuje većinu stvarnog svijeta – dugoročni period predviđanja je i praktički i teoretski nemoguć. Nelinearnost uništava redukcionistički san o nauci, a jedna otvorena budućnost uništava san onima koji vjeruju u standardne religije i filozofije koje se temelje na proročanstvima i determinizmu.

Drobljenjem različitih brojeva u nelinearnim jednadžbama, znanstvenici teorija sistema u stanju su modelirati posljedice raznih politika i strategija u takvim stvarima kao što su evolucije gradova, rast korporacija, paljenje neurona, fotonske emisije, ekonomija, itd.

Koristeći nelinearne modele, čak je moguće locirati potencijalne kritične točke pritiska u takvim sistemima. Pri tim kritičnim točkama, mala promjena može izazvati ogroman udar.

Učenja Kasiopejaca temeljena su na nelinearnom, složenom, samo-referentnom i samo-organizirajućem kozmosu. To znači da kada odgovore na neko naše pitanje, odgovori su upravo točni za taj trenutak u prostor vremenu; za tu „branšu univerzuma“ u kojoj je pitanje postavljeno.. Međutim, ta informacija, ako je primijenjena, mijenja složeni sistem putem procesa „propagiranja-unazad“ ili „fidbeka“ {povratne sprege}, i univerzum se može granati i mijenjati na nelinearan način. Da se ovo BILO dogodilo, postat će evidentno kako će nastaviti sa pripovijedanjem. I možda se dogodilo više nego jednom, u ovisnosti o našim djelovanjima ili povratnoj sprezi u sistemu. Kakvo vrsti povratne sprege, pitate?

Nelinearne jednadžbe uključuju povratnu spregu u terminima. To su termini koji se opetovano množe sami sobom. Ali tu postoje dva tipa povratne sprege. Jedan primjer jednostavne petlje povratne sprege jest termostat u vašoj kući. Soba se ohladi do izvjesne temperature namještene na termostatu. Termostat odgovara uključivanjem toplinske pumpe koja onda zagrije sobu. Kako se soba zagrije do namještene temperature, termostat signalizira toplinskoj pumpi da se isključi. Djelovanje termostata utiče na toplinsku pumpu, a djelovanje toplinske pumpe utiče na termostat. Termostat i toplinska pumpa povezani su u ono što se tehnički naziva **petlja negativne povratne sprege**.

Petlje negativne povratne sprege u upotrebi su još od 250.g.PK, kada su korištene za reguliranje visine vode u vodenim satovima. U 1930-ima, petlje povratne sprege korištene su za model povezanosti između predatora i plijena. U 1950-ima znanstvenici (uglavnom u kibernetici i kontroli teorija) počeli su uzimati svjesno bilješke o petljama povratnih sprega drugačije vrste od negativnih. Npr., pozitivne povratne sprege.

Uhoparajući pisak koji čujete u sistemu {audio} pojačala predstavlja primjer pozitivne povratne sprege. (da, znam da to zvuči čudno jer nema ništa pozitivno u toj buci, zasigurno!) No, ono što to znači jest da je izlaz iz pojačala 'pokupljen' od mikrofona i vraćen nazad u pojačalo gdje onda biva emitiran kroz zvučnike sa enormno uvećanim {pojačanim} volumenom. Kaotični zvuk je rezultat izlaza jednog nivoa procesa koji se dodaje na ulaz na drugom nivou procesa.

Dakle, nazivanje „pozitivnim“ samo znači da se on „pojačava“, baš kao što negativna povratna sprega predstavlja sistem kontrole. Razmislite pažljivo o ova dva sistema „povratne sprege“. Ova dva sistema povratne sprege nalaze se posvuda u našem svijetu. A nelinearnost jest svugdje potencijal.

Ako promislite o našoj stvarnosti u terminima „petlji povratnih sprega“, možete vidjeti kako može biti moguće „kontrolirati“ nas putem upumpavanja „topline“ ili „učenja“ u sistem kada on postane prehladan kada ljudi počnu biti nemirni i postavljaju pitanja. Takvo je bilo stanje kroz milenijume. Svaki puta kada bi se ljudi počeli buditi, to bi bilo slično kao kada soba postane prehladna. Kontrolni

sistem tada dodaje nešto topline u obliku nove varijacije na stara učenja koja služe da „stabiliziraju“ sistem. Čim je dovoljno „topline“ dodano, „hranjenje“ se prekida. Još ćemo se vratiti na neke praktične primjere petlji negativnih povratnih sprega u terminima standardnih religija prošlosti, i nove religije „teorije alienske zanesenosti“ uskoro.

Petlje pozitivne povratne sprege su nešto problematičnije i građa su nelinearne dinamike. Ključ ka pozitivnoj povratnoj sprezi u terminima koji nas zanimaju, odnosi se direktno na učenja Kasiopejaca. Njihove komunikacije mogle su biti povezane na izlaz jednog pojačala – Nas u Budućnosti/Sadašnjosti – što je pokupljeno mikrofonom ili „Nama u Prošlosti/Sadašnjosti“ – što je onda petljom vraćeno u pojačalo - „Nama u Prošlosti/Sadašnjosti“ ponovo – i onda emitirano iz zvučnika sa uvelike pojačanim volumenom – ili **nelinearnom promjenom stvarnosti**. Ova je točka razjašnjena u sljedećem:

Citat:

P: Al-'Arabi je opisao ujedinjene misaone forme kao da su "imena Božja". Njegovo objašnjenje izgleda da je identično stvarima koje nam vi govorite i pitam se...

O: Mi smo svi imena Božja. Zapamtite, ovo je kanal. To znači da **obje točke početka i kraja imaju istu važnost**, značaj. Ne obožavajte nas. I budite sigurni u to i da drugi s kojima vi komunicirate to shvate, također!

P: Koje naše kvalitete, koje stvari u nama su omogućile da uspostavimo kontakt?

O: Vi ste pitali.

P: Mnogo ljudi pita!

O: Ne, oni komandiraju.

P: Pa mnogo ljudi pita, moli i zapitkuje, ali svi ne dobivaju odgovore.

O: Ne, oni komandiraju. Razmislite o tome. Vi niste molili ili tražili... to je komandiranje.

I ovo je značajna točka. Dok neki pojedinac ne shvati da „imanje vjere“ predstavlja oblik „komandiranja“, oni nemaju nadu za istinskim „zappitkivanjem“ univerzuma za odgovore. Fikcijski pisac Ann Rice, dala je elokventan glas za ovaj problem:

Citat:

Vrlo malo bića u ovom svijetu traži znanje – nekoliko ih zaista pita. Naprotiv, oni pokušavaju iscijediti iz nepoznatog odgovore koje su već oblikovali u svojim mislima – opravdanja, potvrde, oblike utjeha bez kojih ne mogu nastaviti. Zaista pitati znači otvoriti vrata vihoru. Odgovor može anihilirati pitanje i onoga tko ga je postavio. [Vampir Lestat, str. 332-333]

Kako bih naglasila poantu iznad, dopustite mi da kažem da je najgora poteškoća koju sam imala sa dijeljenjem Kasiopejskih informacija činjenica da su mnogi ljudi nesposobni za ezoteričko razumijevanje. Postoje mnogi koji kažu da bi vrlo voljeli raspitati se o Realitetu i Bivanju, ali je njihova radoznalost efemerna – oni su dilektanti koji će jedino doseći portal Vanjskih Krugova razumijevanja. Plašljivi „Stanovnik na Pragu“, danas manifestiran kao Sivi i Reptoidi, blokirati će njihov put i oni će se naći zakačeni za njihov linearni modus razmišljanja da bi ušli u Hram.

Ova ideja ide protiv „demokratskog“ egalitarianizma popularnog spiritualnog razmišljanja, no,

činjenica je:

Citat:

Oni ljudi koji jednostavno zabadaju nos u Okultno iz puke radoznalosti, za njih nemamo što reći. Oni će zahvatiti upravo onoliko koliko i zaslužuju, ništa više. „Pitajte i primit ćete, tražite i naći ćete, kucajte i biti će vam otvoreno“ to jednakov vrijedi i danas – u odnosu na ezoteričko znanje – kao što je vrijedilo i prije 2000 godina.

...Nema takve stvari u cijelom kozmosu kao što je jednakost. Umjesto toga postoji hijerarhija, ne kao nešto tiransko, a posebice nije temeljena na rođenju, bogatstvu ili snazi jaćega, nego kao „sveti autoritet“ odobren **prirodom stvari**. Postoji samo jedna kraljevska povlaštenost, jedna aristokracija: ona od inteligencije. ...To samo može voditi ka kozmičkoj ravnoteži i sreći. [Iz aksioma Hermetičkog Bratstva Luxora, 1995.]

Kasiopejci su rekli o toj istoj stvari:

Citat:

P: Ima li bilo kakve hijerarhije vezano uz to? Da li ta bića dođu preko neke vrste "Velikog Koncila" i rade planove i diskutiraju o stvarima, i rade odluke i izvršavaju ih?

O: Ne.

P: Pa, kako se stvari dešavaju? Da li se jednostavno dese kao prirodna interakcija stvari i energija?

O: Da.

...

P: Ako su se Lizzardi hranili nama često i planiraju doći i preuzeti naš planet, zašto, kad su postigli njihovu dominaciju prije 300.000 godina, samo ne dođu ovdje i nastane se i budu glavni?

O: Nemaju želju da nastane isti realitet. ...Vi ste 3. nivo, oni su 4.

P: Zašto to oni planiraju sada?

O: Oni žele vladati vama u 4. denzitetu.

P: Ako je matična planeta na kojoj je originalno posijana ljudska rasa, izgorila, ili pretvorena u pepeo, željela bi znati zašto je izgorila?

O: Proširila se zvijezda.

P: Pa ako je zvijezda eksplodirala (proširila se), to je moralo biti nedavno, točno?

O: Vrijeme se ne mjeri tako (na taj način) u tom realitetu/oblasti.

P: Koji je to realitet/oblast?

O: Vremensko/prostorno zakrivljenje (isprepletenost). { warp, - p.p. }

P: Dakle, zvijezda se proširila i matični planet je pretvoren u pepeo. Ako je to bio slučaj, to znači da je morao biti pretvoren u pepeo vrlo blizu točke, koristeći vremensko mjerjenje, kad su ljudi bili kreirani?

O: Vi čak i ne možete koristiti vremensko mjerjenje. ...Dobro. Sad: "Šok" za vas. On još uvijek nije postao pepeo.

P: Dobro. Što je to? Rekli ste nam da je bio pepeo... izgorio... koja je prava priča toga?

O: On će to biti u isto "vrijeme" kad vi odete u 4. denzitet. Ljudska rasa je trenutno formirana na D'Ankhia-u. ...To zatvara veliki ciklus realiteta.

P: Kažete li da se tamo formiraju tijela 4. denziteta...

O: Ne. Trećeg.

P: Tamo su tijela 3. denziteta... da li ćemo mi napustiti tijela u kojima smo sada i ući u druga tijela?

O: Skrećete... Razmislite pažljivo. Realitet je derivacija (proizlazi iz) realnosti. Ciklus.

P: Dakle, ljudska rasa se formira na toj planeti u sadašnje vrijeme...

O: Da.

P: I u vrijeme kad će se preklapati granica realiteta, taj drugi planet će postati pepeo... pregoren...

O: Da.

P: Gdje će ljudska bića, koja su formirana na toj planeti, ići u vrijeme preklapanja granica realiteta?

O: Drevna Zemlja. ...Tu nema vremena kao što ga vi znate; to su samo sve lekcije za kolektivnu svijest.

P: Dakle, kod zatvaranja ovog velikog ciklusa sve će opet jednostavno startati iz početka?

O: Ne baš; vidite, tu nema starta.

P: Da li će se mnoge duše sa Zemlje reciklirati u ta nova tijela koja dolaze na Zemlju?

O: Da.

P: Kao drevno čovječanstvo?

O: Da.

P: I činiti cjelokupnu stvar opet ponovo?

O: Da.

P: Dakle, drugim rječima, mnogi ljudi će se vratiti natrag na početak?

O: Blizu.

P: Da li je to kazna?

O: **Ne. Priroda.**

P: Da li će neke duše, u toj točki, ići u viši nivo denziteta?

O: Da.

P: Možete li nam dati njihov postotak?

O: Ne. Neodređeno u ovome momentu.

P: Sad, vratimo se na planet, ako u nekoj točki unutar ciklusa, tijela budu generirana na tom planetu i donešena na Zemlju, tko će ih donijeti?

O: Križanje realiteta.

P: To nije tko, već što, točno?

O: **Sve je tko i što. ...Što je odabранo? Samo vi možete odabrati. Izbor dolazi putem prirode i slobodne volje i gledanja i slušanja. Gdje se vi nalazite, to nije važno. Važno je tko ste i što vidite.**

I tako smo počeli dobivati nagovještaj da linearno razmišljanje mora biti bačeno kroz prozor i da se moramo okrenuti Prirodi sa svim snagama i našeg intelekta i naše intuicije kako bi odvagali i izmjerili sile koje su tu na djelu, koje uzimamo kao točke nelinearne sastavljenosti.

Francuski matematičar Henri Poincaré prvi se usprotivio „zatvorenom sistemu“ mišljenja Njutnovske mehanike. Prema klasičnoj fizici, Njutnovskoj fizici, zatvoreni sistem je u savršeno uređen i predvidljiv. Njihalo u vakumu slobodno od trenja i otpota zraka, sačuvati će svoju energiju. Njihati će se naprijed nazad kroz vječnost. Neće biti subjekt rasipanja entropije, koja jede njegov put u sisteme uzrokujući da daju svoju energiju okružujućem okolišu. Planete, poput njihala, ne mogu biti

uznemireni osim izvana, i moraju biti nepromjenjivi u svom obilaženju oko Sunca.

No, Poincare je postavio pitanje o stabilnosti sunčevog sistema. Zašto je to pitao, mi ne znamo; ali, pitao je. A reakcija na njegovo pitanje bila je standardno linearo/vjersko peglanje: „Naravno da su stabilne! Stabilne su već jako dugo vremena. Dodavola, pa možemo predvidjeti eklipse godinama unaprijed!“ Bilo je to načelo znanstvene vjere da poznavajući zakon sile i mase tijela, svaki dobar znanstvenik može predvidjeti interakciju pomoću Njutnovskih jednadžbi. Zakon sile, inverzni kvadrat zakona gravitacije, bio je zapakiran u tako lijepi omot.

No, Poincare se malo bavio matematikom sastrane, i znao je da je postojala mala razlika: jer za sistem koji sadrži samo dva tijela, Njutnovske jednadžbe rade. Za jedan idealan dvotijelni sistem, orbite su stabilne. Problem se pojavljuje kada prelazimo sa dvo na tro-tijelni sistem, kao kada uključimo Sunce u jednadžbe, Njutnovе jednadžbe tada postaju nerješive! Zbog formalnih matematičkih razloga, tro-tijelna jednadžba ne može biti izvedena sa nekom preciznošću rezultata boljom od „približnosti.“

Eto, netko bi mogao misliti da je „približno“ možda uredu. Možemo živjeti sa time. Nije to ništa što bi nekoga držalo budnim cijelu noć, jel? E, pa Poincare je znao da metoda približnosti funkcioniра само za prvi nekoliko dodanih članova, ali kada se broj članova poveća, dodajete li još i još tijela u sistem, čak i nekoliko mršavih asteroida i njihovih neznatnih manjih uznemirenja sistema, tijekom dugog vremenskog perioda, u nekoj točki orbite se mijenjaju i sunčev se sistem počinje raspadati na dijelove pod uticajem vlastitih unutarnjih sila.

Matematički, ovaj je problem nelinearan i neintegralan. Kada dodate člana u dvotijelni sustav on povećava nelinearnu složenost, ili povratnu spregu sistema. Poincare je to napravio i bio zadovoljan jer je dobio prilično stabilan tro-tijelni sistem. Male perturbacije, pa šta? Sa samo Suncem Zemljom i Mjesecom, noću možemo mirno i sigurno spavati. Točno?

Pogrešno. Ono što se zbilo sljedeće bio je šok. Poincare je otkrio da čak i najmanja perturbacija uzrokuje da se neka orbita ponaša na nepravilan čak i kaotičan način. Njegovi su izračuni pokazali da minuciozan gravitacijski potisak od strane trećeg tijela može uzrokovati da se planeta klima i pijano njiše u svojoj orbiti i čak da odleti izvan sunčevog sistema!

Citat:

Netko će biti pogoden složenošću ove figure koju ja čak ni ne pokušavam da nacrtam. Ništa nam ne daje ispravniju ideju komplikiranosti problema tri tijela, i općenito, o svim problemima u dinamici gdje ne postoji ujednačeni integral. [H.Poincare citiran od M.Schroedera u Fraktali, kaos, snažni zakoni.]

Poincare je otkrio da je kaos esencija nelinearnog sistema. Otkrio je da čak i potpuno deterministički sistem poput našeg sunčanog sistema može napraviti lude stvari pri najmanjoj provokaciji. **Najmanji efekti mogu biti povećani kroz pozitivnu povratnu spregu i jednostavan sistem može eksplodirati u šokirajuću složenost.**

Ovo je poprilično drugačija stvar od „kontrolnog mehanizma negativne povratne sprege“ koji kontrolira „temperaturu“ naše stvarnosti.

Pođimo sada u malkice drugačijem smjeru. Kroz dugi period, materija i kretanje bili su prihvaćeni kao temelji stvarnosti, i u velikoj mjeri je tako i sada. „Big Bang“ {Veliki Prasak} ili teorija Kozmičke Petarde objašnjena je tim terminima. Primarni atom, (materija), nevjerojatne gustoće „eksplodirala“ je u kretanje. (Odakle je došao primarni atom, kako je nastao prostor u koji je on eksplodirao, odakle je proizšao podsticaj za taj događaj – to su pitanja koja se još uvijek nalaze na ploči za skiciranje.) Pa ipak, iz ovog pretpostavljenog događaja, naš univerzum i život unutar njega nekako se „slučajno“ dogodio. Čovjek je „amoralan kraj smrtonosne biološke evolucije.“ Um i duša su neobjašnjivi nusprodukti borbe za opstanak. Biblija kaže, „Na početku, bog stvori nebo i zemlju.“ Niti biblija niti znanost nemaju puno toga za reći što je bilo prije početka. Sv.Augustina su jednom pitali: „Što je bog radio prije no što je stvorio svijet?“ Biskup je odgovorio: „Stvarao je pakao za one koji postavljaju to pitanje!“ stavite točku na ta pitanja. Otada ih je samo nekoliko to pitalo.

Međutim, fizika, studiji dubokih realiteta postojanja, omanula je u davanju podrške teoriji materija/pokret. Prosječnoj su osobi stol, stolica, naranča – stvarni objekti. Imaju 3 dimenzije, pravi su. No, jesu li? Fizičari (i nestručnjaci potkovani znanjem) znaju da je objekt sastavljen od atoma. I tu leži svrab! Secirani atom (kvantne čestice) često pokazuju neke vrlo uznenimirujuće osobine.

Fizičar Nick Herbert piše u Kvantnoj Stvarnosti:

Citat:

Unatoč modernim pokušajima razdvajanja na finije dijelove, koristeći energije stotine milijardi puta veće od onih koje drže atom na okupu, elektron ostaje postojano elementaran. Elektron se, kako izgleda, jednostavno ne sastoji od nikakvih dijelova {čestica} . [Herbert, 1985.]

Jedan eksperiment okazuje da su elektroni čestice – drugi pokazuju valne osobine.

Poanta je izgleda u tome da, nakon istraživanja realnosti do njenih najdaljih granica unutar ljudske sposobnosti, čovjek nalazi da je njegov stvarni svijet napravljen od čestica/valova, koje ne postoje osim kao matematički objekt! Danski fizičar Niels Bohr čak je i otišao dalje kazavši da **ne postoji duboka realnost!**

Dakle, kakvo je zapravo to naselje u kojem nalazimo naše postojanje? Da li realnost nestaje kada postane nevidljiva? Očito ne, jer ne možemo vidjeti ni elektricitet ni druge sile u univerzumu mjerljive jedino putem njihovog efekta na „materiju“. Da li te sile nestaju kada postanu nedetektibilne od strane naših osjetila ili instrumenata? Da li stvari koje detektiramo suptilnim mehanizmima naših umova i organa osjeta ne postoje jednostavno jer ih ne možemo vidjeti ili izmjeriti? I, kao što se Ark usudio pitati u svojoj studiji iz 1994, objavljenoj u fizičarskom žurnalu Annalen der Physik, (istи žurnal u kojem je Einstein objavio svoju studiju 1905), „U svakom slučaju, tko smo to 'mi'?“

Ovo je kriza u fizici i kriza u našem svijetu, da se nadvladavajući kozmički pogled {koji se pruža iz tornjeva od slonovače} fizike i kozmologe eventualno izfiltrira i prizemlji kako bi imao uticaja na naše domaće, društvene i političke šebline.

No, ako nas je iznevjerila fizika, koliko li će nas tek iznevjeriti religija!

Neke religije kažu da je jedini smisao za život u imanju vjere da naša patnja stvara bolju budućnost poslije života ili u budućim životima. Druge pak religije kažu da je smisao života u rastvaranju ega u ništavilo. Jedna filozofija tvrdi da je istinska svrha života poravnati naše samo-kreirane realitete tako da postanu kao jedan u „ljubavi i svjetlosti“, stoga možemo postati ujedinjena rasa koja će preživjeti predviđene kataklizme. Prirodno, taj efekat može jedino biti potaknut i izведен putem grupnog napora da **dominira** mišljenjem svijeta bombardirajući ga pozitivnim mislima. Postoje i druge ideje i kombinacije ideja slične ovima – i gdje sve one vode?

Citat:

„Religija proturječi znanosti i znanost koja proturječi religiji su obje podjednako pogrešne.“

Zacijelo mora postojati način da se to dvoje pomiri!

Jesmo li mi zapravo jedan slučaj evolucije u slučajnom univerzumu, u utrci prema ničemu osim prema zaboravu? Ili, još gore, jesu li naši umovi – naša želja za znanjem – naši neprijatelji; proklinjući nas zbog pomanjkanja vjere? Izbor je izgleda između bolesne šale i greške, a nijedno od toga ne pogoduje vjeri.

No, pomoć je na putu! 1966.g., teorijski fizičar John Stewart Bell konstruirao je dokaz koji je otada postao poznat kao „Bellov teorem“. [Reprintano u **Izgovorljivo i Neizgovorljivo u Kvantnoj Mehanici**]. Ovaj nam teorem govori da, ako je kvantna teorija točna, realnost mora biti ne-lokalna. To znači da, **bilošto se događe bilo gdje u univerzumu može trenutno uticati na sve ostalo bilo gdje drugdje u univerzumu**. On je pokazao da, ako uzmemo za ozbiljno tu lekciju kvantne teorije, izmjerene osobine nekog atoma nisu odredene samo događajima koji se zbivaju u stvarnom {trenutačnom} području postojanja, nego i svim ostalim događajima koji se zbivaju u cijelom univerzumu simultano i trenutačno!

Zapazite ključnu riječ iznad – trenutačno. To znači „superluminalno“ {nadsvjetlosno} ili brže od svjetlosti. No, pretpostavljajući da nijedan signal ne može putovati brže od svjetlosti, to mora značiti da **zapravo ne postoji udaljenost koja dijeli odvojene događaje**. Bellov teorem može biti interpretiran kao onaj koji prikazuje ideju da sve što postoji – prošlost, sadašnjost i budućnost trebali bi biti kombinirani u jedan entitet čiji su najudaljeniji dijelovi zduženi u neposrednoj maniri. Drugim riječima, svijet kojeg percipiramo – zvijezde i planete; kopna i mora; drveće, životinje, zgrade, ljudi – svi su manifestacije jednog neumirenog {neublaženog} procesa.

Citat:

P: Koji je smisao ovog kontakta?

O: Pomoći vam da učite, i zato stjecanje znanja, zato stjecanje zaštite, zato progres (napredak).

P: Što Kasiopejci stječu ovim kontaktom?

O: Radi pomaganja vama, mi se krećemo prema ispunjavanju naše sudbine, uniji sa vama i svim ostalima, tako kompletiramo Veliki ciklus.

P: Da li je to jedina mogućnost koja vam je otvorena, ili je to najbolja mogućnost koja vam je otvorena?

O: Oboje.

P: Da li ste daleko od nas, u svjetlosnim godinama?
O: Udaljenost je ideja 3. denziteta.
P: Svjetlosna godina je 3. denzitet?
O: Da.
P: Što podrazumijevate pod putovanjem na valu?
O: Putujemo na mislima.
P: (F): Našim mislima ili vašim mislima?
O: Nije korektan koncept.
P: (L): Što je korektan koncept?
O: Sve su samo lekcije.
P: Čije su to misli?
O: Misli ujedinjuju sve realitete u egzistenciji i sve su dijeljene.
P: S: Vi putujete na valu energije kreirane svim misaonim formama?
O: Misaone forme su sve što postoji!

No, mi smo trodimenzionalni, ne? Nisu li stol, stolica, pas itd, čvrsti objekti sa dužinom dubinom i visinom i postojanjem u vremenu? Što su zapravo ti objekti koje percipiramo kao čvrsta postojanja u prostoru kroz različite periode vremena? Što je prostor kojeg definiramo kao 'ono što odvaja objekte'? Kako su oni povezani u vremenu? Ako nam fizika izgleda naznačuje da je Sve Jedno, onda što je to – koje osobine posjedujemo – što nas odvaja od te dublje realnosti? I koja je istinska priroda te realnosti?

Prostor kako ga mi percipiramo, ima samo 3 dimenzije; dužinu, širinu i visinu. Mi definiramo to stanje kao 3 neovisna pravca koja leže **pod pravim kutem** jedan u odnosu na druge i to **istovremeno**. No, opet, ako ozbiljno uzmemmo kvantnu teoriju, onda je „naš“ prostor jedva jedan vid drugog prostora, koji vjerojatno ima beskrajan broj dimenzija.

Ako je prostor beskrajan, onda mora posjedovati jedan beskrajan broj linija okomitih i ne paralelnih jedna drugoj. Je li beskrajnost u tom slučaju glupost, i treba li prostor nužno imati ograničenje? Ako ima ograničenje, u kojem prostoru postoji naš prostor?

Sada, ako prostor posjeduje beskrajan broj pravaca koji su okomiti jedan na druge, onda moramo pitati **zašto možemo percipirati samo tri**. Ako mi postojimo u uvjetovanosti uma koji percipira samo tri dimenzije, to može značiti da su svojstva stvorenog – ili diferenciranog – prostora, pomoću izvjesnih osobina unutar nas. Iz jednog ili drugog razloga, Cjelina nam je nedostupna. Kasiopejci su bili rekli da je to izbor koji je slijedio „neravnotežu temeljenu na želji,“ i da je želja bila da se ubrza naše ujedinjenje sa Svime.

{interesantno mi je primijetiti riječ „ubrza“. Ta je riječ striktno vezana za termin VRIJEME. Drugim riječima, ako nema vremena onda je suvišno razglabati o ubrzaju [ili ga ŽELJETI]. Jedino objašnjenje koje mi pada na pamet jest da vremena IMA, ALI ne onako kako ga mi percipiramo – p.p.}

Kroz vrlo dugo vremena, materijalistička znanost je prepoznavaла postojanje dva važna koncepta, materije i kretanja. Materija je ono što se kreće, a kretanje jesu promjene u materiji.

Međutim, izgleda da nam je Bellov teorem pokazao da „Sve“ jednostavno jest {postoji}. Stoga promjene moraju nastajati unutar nas!

Ne postoje poređenja koja možemo iznijeti iz našeg stvarnog svijeta u svijet kvantne mehanike, stoga moramo jednostavno uskočiti unutra i reći kakav je. Središnja zagonetka je opisana u onom što se zove Experiment Dvostrukog Proreza (

<http://web.archive.org/web/20040603032058/www.nobel.se/physics/articles/ekspong/>) koji ide otprilike ovako:

//// Detaljan prikaz izvolite pogledati na ovoj stranici:

http://www.val.hr/index.php?option=com_content&view=article&id=145:kvantni-svijet&catid=22:clanci&Itemid=96

Ili možete skinuti filmić o tome: http://www.4shared.com/file/60456299/4a15cecb/Dr_Quantum_-Double_Slit_Experiment.html

Uglavnom radi se o tome da se otkrilo da se elektron ponaša i kao čestica i kao val, te da se različito ponaša kada ga se promatra i kada ga se ne promatra. – Uglavnom fundamentalno otkriće potpuno zanemareno od spavača koje i onako ne interesira priroda kaljuže, nego samo mogućnost da se u njoj valjaju - p.p. //

Dakle, što mi zapravo vidimo i doživljavamo sa naših 5 osjetila? Može li biti da je svaki trenutak stvarnosti poput proreza na „Svemu“ slično slajdu {dijapozitivu} sa karusela / ringišpila?

Kada pogledamo u stol, stolicu, salatu i psa, čine se čvrstim i stabilnim – no fizičari nas mogu uvjeriti da su oni ples atoma u stalnom pokretu u i izvan bića.

Dakle, mogli bismo reći da je stvarnost kontinuirani protok ili nedvidljivo nešto što prolazi trenutačno u fokusirani objekat, nešto kao svjetlo koje sija kroz slajd i stvara sliku na platnu {ekranu}. Pitate: Što je ekran? Doći ćemo na to kada budemo diskutirali samu prirodu materije. No, za sada recimo da je slajd naš um a izvor svjetlosti je naša svijest! A krajnji izvor te svijesti je problematičan, kako ćemo vidjeti u sljedećem izvatu iz Kasiopejskih transkripti:

Citat:

P: Željela bih pitati o sinkronicitetu; što je izvor sinkronicitetnih događaja. Radi li se o višestrukom izvoru ili je to nešto što dolazi od uma opažatelja ili ... (J) Je li to nasumično?

O: To uključuje aspekte u svakom zamišljenom stanju realiteta koji se preklapaju svi zajedno, u onom što bi najbolje mogli opisati, da se može vidjeti, kao masivni mozaik u perfektnom balansu. Ali, to nije adekvatno kao odgovor na vaše pitanje...

P: (T): Prije nekoliko sesija, kad smo diskutirali o "Perpendikularnim realitetima", govorili ste o nečemu što se meni desilo i da bi trebao pogledati natrag kroz moj život i analizirati moje veze sa drugim ljudima od izvjesne točke pa nadalje, pa sve do sada i rekli ste da je to bila perpendikularna realnost. Što je definicija perpendikularnog realiteta?

O: Primarno, iako ne i isključivo, perpendikularni realitet se odnosi na nečiji životni put, i kako se nečiji put uklapa u ciklus ili u kotač kad je spojen sa onima koji imaju sličan životni put. I, dosta čudno, vezan je vrlo jako sa prethodnim pitanjem koje uključuje sinkronizaciju (sinkronicitet). Ako možete zamisliti sliku umetnutog kotača koji je formiran kao krug unutar kruga, i pripaja particije u perfektnom balansu. To bi bilo najbolje predstavljanje

perpendikularnog realiteta i u njega se ne uključuju kompletno nečiji osobni doživljaji, već više kao grupni doživljaji pojedinca radi napretka iz većih razloga, ako razumijete to što smo mislili. To je ono na što mi mislimo kad kažemo perpendikularni realitet. Zamislite opet, krug unutar kruga skupa pridruženi jednakim dijelovima (particijama) u perfektnom krugu. To je perpendikularni realitet.

P: Nacrtali ste taj simbol i stavili sedam dijelova ili particija između dva kruga.

O: Točno.

P: Da li je 7 optimalan broj?

O: Sedam je uvijek optimalan broj. Imamo 7 nivoa denziteta. To se reflektira kroz sve faze realiteta.

P: Također ste rekli da svatko od nas u ovoj grupi dolazi iz različite perpendikularne realnosti.

O: To je točno.

P: Da li je ovo točka gdje se presjecaju naši različiti perpendikularni realiteti da bi svi naučili iz doživljaja drugih članova?

O: To bi se moglo opisati kao točno.

P: (L): Jednom je bilo rečeno da je unutrašnji krug spoj s tim realitetom i da vanjski krug i segmenti koji se spajaju, je bilo to gdje se perpendikularni realitet "Pridružuje Valu". Da li to znači, u toj tvrdnji, da je formiranje ovog tunela kroz te perpendikularne realitete, pripomaže u donošenju na vidjelo taj val, tu promjenu, taj dimenzionalni pomak, ili pomak denziteta, i da li je to nešto što se radi i na drugim mjestima?

O: Mi vam želimo čestitati za upit 6 pitanja odjednom.

P: (T): Još jedno pitanje i ti bi imala perfektno perpendikularno pitanje! (Veselje!) (L): Da li smo mi na neki način spojeni s valom, individualno i kao grupa?

O: Pa, naravno. Sve je povezano s valom.

P: Mi smo, radi povezanosti u tom krugu (kotaču), takoreći, aktivirali val na neki način?

O: Nismo sigurni što ste tu htjeli pitati tom interesantnom interpretacijom, ali je istina da imate interaktivnu vezu sa valom. Kao što je prije izneseno, vi ste u interaktivnoj vezi sa valom u nekom smislu, u tome što je val dio vašeg realiteta, uvijek je bio i uvijek će biti. I, naravno, to uključuje vaš napredak kroz veliki ciklus. I u perpendikularnom realitetu, opet, naravno, je napredak iz jezgre prema van što je još jedna refleksija svih realiteta i svega što postoji. Sad, željeli bi se vratiti na vizualnu prezentaciju kao što smo prije spomenuli. Ako ste primjetili, jezgra kruga se spaja sa svih 7 sekcija sa vanjskim krugom. Sad, zamislite to da vanjski krug, kao uvijek-povećavajući (ekspanzioni), i svaki od ovih 7 segmenata, da se uvijek povećavaju. Naravno, sad, to će se proširiti i izvan kružnog ili cikličkog uzorka kruga. Promatrajte to i onda molimo iznesite vaše osjećaje onoga što to predstavlja.

P: Da li to predstavlja ekspanziju našeg znanja i svijesti?

O: To je jedan dio toga.

P: Da li to također predstavlja proširujući utjecaj onog što smo i tko smo i onog što je oko nas?

O: To je točno.

P: Da li to također predstavlja više...

O: Ooop! Mi smo detektirali "klizanje" vaše vizualne prezentacije! Promotrite, ako želite, uvijek-proširujući vanjski krug i ne-proširujući unutrašnji krug, i naravno, sedam particija koje se također kreću prema van. Koja vrsta oblika se formira u vašem pogledu na to?

P: Kotač?

O: To je sve?

P: (T): Pita?

O: Nastavite.

P: (L): Oko.

O: Sad, počinjemo to pretvarati u kuglu! Zašto bi se to pretvaralo u kuglu?

P: Kako se može pretvoriti u kuglu?

O: Zašto se nebi moglo!

P: (SV): To ide u SVIM pravcima, nije samo spljošteno, ravno...

O: Da li je ravna linija, ravna linija ili je...

P: (L): Oh, pa vi ne govorite o krugu?

O: Mi govorimo o krugu. Što postaje krug ako ga proširujete na van, zauvijek?

P: (T): Vanjski krug se koristi da bi uključili sve više i više.

O: I koji oblik on počinje dobivati? Pogledajte na taj vanjski krug koji se neprestano širi!

P: Da li da pretpostavimo da 7 žbica ostaju istih veličina u odnosu na krug?

O: Pa, sami odgovorite na to pitanje.

P: Dobro, mi gledamo na to kao plošnu prezentaciju. Kao ravnu površinu.

O: Pa, što se dešava sa ravnom površinom ako je proširujete prema van, zauvijek?

P: Pa, mi neznamo. To je, to... SV: Ona se nastavlja kretati.

O: Ona se nastavlja kretati?

P: Pa da, veća i ravnija!

O: Da? Što se dešava s linijom ako ju proširujete unedogled, zauvijek?

P: (Laura i S.) Ona nastavlja ići.

O: Ona nastavlja?

P: L: A-ha!

O: Gdje ona ide?

P: SV: Zauvijek. J: Natrag k sebi. L: Mi to neznamo.

O: Oh, netko kaže "Natrag sebi".

P: J: Kao što zmija guta svoj vlastiti kraj.

O: Zašto to neznamo?

P: L: Zato jer neznamo. Nagađa se da je svemir zakrivljen...

O: "Jer neznamo". Sad, zašto neznamo?

P: Zato jer nismo bili tamo.

O: Da li je Kolumbo bio izvan Italije i Španjolske?

P: Dobro, prepostavit ćemo da ako se neprestano širi, da će se eventualno vratiti u sebe...

O: Ne, ne, ne, čekajte! Postavili smo pitanje!

P: Pa, naravno da je Kolumbo imao ideju da ima nešto tamo gdje još nije bio, odnosno ne.

Ali on je pošao i provjerio to.

O: Da li je imao samo ideju?

P: Pa, vrlo vjerojatno, mislim.

O: Hmm. To nije način na koji mi to pamtim. Način na koji mi to pamtim je taj da je imao instinkt i imaginaciju i kad je oženio svoj instinkt sa imaginacijom, to je postao realitet. I kad je postao realitet, on je kreirao realitet koji je potpuno pouzdan i koji bi se manifestirao u realitetu fizičkog 3. denziteta. Nije to da je on bio pouzdan. On je znao da će biti takav. On se nije zaustavio dodavajući predrasude jednadžbi, što vi radite kad kažete: "Pa, mi neznamo što se dešava jer nikad nismo bili tamo!" Mislite logično, molimo. Rekli smo vam već mnogo puta da je sve veliki ciklus. Ako je to veliki ciklus, govorili smo vam i o krugovima unutar krugova. Rekli smo vam o ciklusima. Rekli smo vam o kratkim ciklusima i dugim ciklusima (kratkovalni i dugovalni ciklusi). Sad, poslije svih tih informacija, za koje ste nas pitali, i sretni smo jer smo vam ih mogli dati, da li bi vi očekivali da bi ravna linija jednostavno išla van zauvijek i uvijek kao ravna crta? Kako bi to uopće bilo moguće? Što se dešava, ako uzmete, na vašoj Zemlji 3. denziteta, i povučete ravnu liniju na istok ili zapad ili na sjever ili jug...

P: Ona dolazi tamo gdje i počinje.

O: Točno...

P: Dobro, dakle mi živimo u velikoj kugli!

O: Da li?

P: Pa, tako bar zvuči, veliki krug?

O: Oh, oj,oj,oj. Ti trebaš više proučavati i učiti, draga moja. Trebaš više studiranja. Čak je vaš Albert Einstein imao teoriju o tome što se desilo.

P: Da, ali je to bila samo teorija.

O: Oh, pa tada mislimo da je morala biti odbačena. Nikad nećemo znati. To je samo teorija. Pa, mi ćemo samo zaboraviti na to.

P: T: Ja još uvijek proširujem krug... SV: I ja također.

O: Vrlo dobro, to je bila i ideja. To se nastavlja i nastavlja.

P: L: Pa, moj također, ali se nije vratio i sreo nekoga. Dakle, u čemu je smisao?

O: Da li treba biti smisla?

P: Naravno!

O: Tko kaže? Mi vam pokušavamo pomoći da naučite. Kad očekujete prekinuti ovaj proces?

P: J: Nikad. L: Da, nadam se nikad.

O: Onda je "nikad" smisao!

P: J: Smisao prihvaćen! T: Nema smisla. (smijeh) Pa, ako proširujete krug na van i nastavite ga proširivati u svim smjerovima, on povlači sedam žbica za sobom, što postiže sve više i više mjesta u presjecima, i onda pretvara taj krug u sferu {kuglu}.

O: Točno tako. Ali Laura kaže da to znači da mi živimo u velikoj kugli. I, možda i živimo.

P: Pa, to nebi bila velika kugla, takoreći, to bi jedino bila velika kugla unutar kruga. Ako se krug nastavlja širiti, on bi jednostavno nastavio ići prema van i kugla bi postajala sve veća i veća i veća... L: Nerviraš me... T: Ali ona ide prema van zauvijek... jer tu nema kraja da izađe van...

O: Nema?

P: SV: Ne.

O: Pa, tada možda nema ni početka. Ako nema ni kraja ni početka, tada, što imate?

P: J: Ovdje i sad.

O: Ovdje i sad su također i budućnost i prošlost. Sve što je bilo, jest i bit će, sve je odjednom. Zato su samo nekoliko vaših osoba 3. denziteta bili u mogućnosti da razumiju putovanje svemirom, jer čak i putovanje u svemir u vašem 3. denzitetu, je kao ležanje na vašem krevetu po noći u vašem komfornom domu, i pojam vremena je tada izuzet. Nešto kao da se držite vrlo blizu njedara vaše majke. I, to je najveća iluzija koju imate. Mi smo vam neprestano govorili da nema vremena, pa ipak, naravno, vama se toliko isprao mozak u tom konceptu da se toga ne možete rješiti bez obzira što radili, zar ne? Možete li? Zamislite da idete van, u svemir. Vi bi bili izgubljeni kad bi se suočili sa realitetom koji je sav kompletan odjednom? Ne bi? Zamislite sebe kako plutate unaokolo svemirom!

P: T: Da li se kugla nastavlja širiti... kao što se krug širi i okrenete ga za 180°, dobijete kuglu. Kako se kugla nastavlje širiti, uzmete točku na vanjskom rubu kugle da bi došli na nju samu na drugi kraj, dobijete krafnu, ili zauvijek-proširujuću unutrašnju tubu. Ako to uzmete i svinete, dobit ćete čak veću unutrašnju tubu. To se samo širi i obuhvaća više prostora...

O: I sada, kad spojite denzitete ili napravite presjek denziteta, ono što imate jest presjecanje fizičkog realiteta sa eteričkim realitetom, što uključuje misaonu formu nasuprot fizikalnosti. Kad precizno napravite presjek, ono što tada shvatite, je to da razlog toga što nema početka ni kraja jer ni nema potrebe da promatrivate početak ili kraj, pošto ste kompletirali svoj razvoj. Kad ste u uniji s jednim na 7. denzitetu, kada ste postigli sve to,

tada više nema neke potrebe za razlikom između fizičkih i eteričkih formi.

P: L: Na temu o vremenu, kako smo diskutirali neki dan, govorili smo o činjenici da na konstanti brzine svjetlosti ne postoji vrijeme, ne postoji materija, nema gravitacije, ali da bilo koji predmet, neograničeno mali koji ide prema drugoj strani brzine svjetla, odjednom ima gravitacije i odjednom ima materije. I pitali smo što se to zamrzne, zgusne, takoreći, izvan energije svjetla, i vjerujem da je odgovor što smo ga primili bio da je to svijest sa 7. nivoa. Iz naše perspektive, da li bi bilo moguće postići tu konstantu i prijeći na njezinu drugu stranu, barem u najmanju ruku, da ostanemo fiksni, bez dematerijalizacije? Da li je brzina svjetlosti povezana sa stanjem bez vremena i bez gravitacije?

O: Ne u apsolutnom smislu, smislu 3. denziteta.

P: Dobro, ako ste u 4. denzitetu, na primjer, da li se sve kreće brzinom svjetlosti i da li zato tamo nema ni vremena ni gravitacije?

O: Ne. To je nekorektan koncept...

P: T: Tamo nema brzine svjetla, svjetlo je posvuda.

O: Točno. Tamo u 4. denzitetu nema brzine svjetla jer nema potrebe za "brzinom". Brzina, sama po sebi, je koncept 3. denziteta. Sjećate se, sve što postoji su lekcije. To je to! Tu nema ničeg drugog. Sve je to za vašu percepciju. Za našu percepciju. Za svu svijest. To je sve što postoji.

P: L: Pa, još uvijek to pokušavam rješiti i nositi se s time, što je izvor te gravitacije, tog stanja vremena jer oni izgledaju da su toliko usko povezani?

O: Da mi vas sada pitamo: Da li se sjećate kad ste išli u školu?

P: Da.

O: Što ste radili u 3. razredu?

P: Mnoge stvari. Naučila sam pisana slova. naučila sam množiti i dijeliti.

O: Da li se sjećaš što ste radili u prvom razredu?

P: Da.

O: Molimo, spomeni nešto.

P: Hodala sam u školu i imala testove. Naučila brojati na nekoliko načina. Naučila pisati i čitati.

O: Dobro. Kad si bila kod procesa učenja množenja i djeljenja, da li si bacila olovku i čvrsto u tvom umu otisla nazad u prvi razred i pokušala shvatiti zašto si morala naučiti abecedu?

P: Ne.

O: Zašto ne?

P: Jer sam ju već znala.

O: Ti si ju već znala. Drugim rječima, nisi imala potrebe naučiti abecedu jer si ju već znala. Točno?

P: Da.

O: Da li ćeš trebati naučiti nešto o brzini svjetlosti kad tu više nema brzine svjetlosti?

P: Pa, To pokušavam i napraviti. Jednom kad to naučiš, možda se više ne trebaš vraćati na te lekcije više. Mislim, dobiješ prikazane koncepte, apsorbiraš ih, prakticiraš, oni postanu dio tebe i tada ideš na iduću stvar.

O: Da, ali ti pitaš o brzini svjetlosti kao vezu s 4. denzitetom i višim nivoima denziteta, i mi ti govorimo da tamo nema brzine svjetlosti jer za tim nema potrebe, jer jednom kad dostignes 4. nivo denziteta, ti si naučila sve lekcije 3. denziteta.

P: Pa, ako osoba u 3. denzitetu dođe do neke vrste vozila i postigne brzinu svjetlosti, da li ga to automatski prebacuje u 4. denzitet?

O: Molimo, možeš li istaknuti jedno od tih vozila?

P: Pa, mi ih nemamo... još.

O: Da li očekuješ da imate koje prije nego što dođete u 4. denzitet?

P: Ne.

O: Onda je lekcija naučena, zar ne?

P: U neku ruku.

O: Ako vjerujete u to što vam govorimo, što su odgovori na vaša pitanja, onda je lekcija naučena. Sad, promotrite, jer sve što je tu - su lekcije.

P: Pa, vi govorite o vremenu kako je iluzija, da je to nešto što mi zadržavamo kao naše majke, i takve stvari, i bili bi presretni da se skinemo s vremena...

O: Vi jeste! Pođimo!

P: Pa, jedno je to željeti učiniti u svojoj glavi, a drugo svi skupa u našem sistemu, našem unutrašnjem operativnom sistemu.

O: Vašem unutrašnjem operativnom sistemu?

P: T: Da li je to DOS ili WARM?

O: Molimo, možete li objasniti što je interni operativni sistem?

P: L: Mislim da je to podsvijest.

O: Da li je?

P: Možda.

O: Oj, oj.

P: T: Podsvijest nema ideju o vremenu. J: Vrijeme je umjetno ograničenje... L: Npr. osoba može imati uvjerenje o napretku u svojem svjesnom umu i može pričati o njemu i reći razne tvrdnje o pozitivnim stvarima za sebe, pa ipak, iz nekog razloga ta individua kontinuirano živi na granici siromaštva jer se nešto neprestano dešava što ju drži da radi greške u tom siromaštvu. I kada počnete kopkati unaokolo u njihove podsvijesti, pronađete da je negdje tamo vjera u siromaštvo ili je veza sa prošlim životom gdje su trebali ili zaslužili biti siromašni, pa, njihov unutrašnji operativni sistem uzima prednost nad njihovim svjesnim vjerovanjima i mislima. O tome sam govorila ovdje.

O: Da, ali na što ciljaš time?

P: Cilj je taj da možete reći da bi se željeli "skinuti" s vremena i vi ga možete razumjeti konceptualno, ali nešto unutrašnje vas drži vezano za njega. Kako da se rješite te unutrašnje veze?

O: Nešto unutrašnje vas drži vezano za njega?

P: J: Kao cirkadijanski ritam, to je fizičko.

O: Osjećamo da ste promašili bit.

P: L: Pa, možda i jesam.

O: Vidite, mi govorimo ovo svima vama kad to kažemo. Sada je vrijeme za vas, kao individualce, da se pokušate pomaknuti, koliko je god moguće a da se ne forsirate, naravno, da se pokušate odmaknuti od vaših vlastitih koraka - koliko god možete - od ograničenja 3. denziteta. Svi ste naučili lekcije i došli na nivo gdje ste i više nego spremni početi pripremati se za 4. denzitet. Treći denzitet uključuje nivo fizikalnosti i ograničenja i zabrana svih stvari koja idu uz to, koje više ne trebate. Dakle, zato, čak iako mi razumijemo da ponekad to može zvučati ugodno da ste priljepljeni za to, ima vremena za vas, i tu je opet ta riječ, vrijeme je za vas da promotrite da idete dalje i da se spremite za 4. denzitet i ne brinete s takvim stvarima kao što je vrijeme ili kako oslobođiti sebe od iluzije vremena. To zbilja nije važno. To je poput studenta 3. godine koji prekapa po matematici i prestaje sve da bi se vratio natrag i promotrio ABC-e i zašto to nije CBA ili BAC. Tu zbilja nema svrhe. To je ono što jest. Oni su ono što jesu.

P: To je ono što sam htjela znati, što je to?

O: Zašto ti to trebaš znati?

P: Jer sam znatiželjna. Što je vrijeme?

O: Mi smo ti to već rekli da je to nepostojeća, umjetna tvorevina iluzije radi svrhe učenja na

nivou gdje jesi ili gdje si bila, i jednom kad napustiš taj nivo, ti to više ne trebaš.

P: Možda jedna od lekcija je da naučiš da ne brineš oko vremena. Jednom kad naučiš da vrijeme nije stvarno... SV: Recite to vašem šefu!

O: Ako nešto nije realno, ima li neke svrhe brinuti o tome što to je?

P: T: Ne, za mene.

O: Zamislite razgovor između dvoje ljudi: Billy i Gene. Billy kaže Gene-u, "Tu nema stvari kao što je vrijeme." Gene kaže: "Oh, zaista? Ali ja želim zanti što je ono." Billy kaže: "Ali upravo sam ti rekao da ne postoji takva stvar. Vrijeme ne postoji. Ono nije realno u bilo kojoj formi, u bilo kojem okviru, u bilo kojoj formi realiteta, bilo kojem nivou denziteta. Ono jednostavno ne postoji." I gene kaže: "Oh, to je interesantno. Sad, opet, što je to vrijeme?"

P: L: Shvatila sam bit. T: Da li nosiš sat? L: Ne. SV: Ja moram radi svog rasporeda. T: Ali , ti nosiš sat jer drugi ljudi vjeruju u vrijeme? SV: Da. T: I to je radi ljubavnosti prema njihovim vjerovanjima, ne tvojim.

O: To je precizno točno. Sve dok ste u ovom 3. denzitetu, još uvijek je neophodno za vas da se podesite, do izvjesne mjere, načinima drugih kojima je ugodnije unutar realiteta trećeg denziteta. Ali, kao što smo prije istakli, možda je "vrijeme" za vas da se počnete pripremati za 4. denzitet i da ne brinete toliko o tome svemu nego što je apsolutno potrebno i da vas sva "gdje", "sto" i "zašto" o 3. denzitetu previše ne brinu. To je sve ozbiljno iza vas, sada, i mi to znamo jer možemo vidjeti sve nivoe 6-1 i natrag, u cijelom ciklusu.

P: L: Slažem se s tom tvrdnjom i ovo će biti zadnje pitanje; pripremanje za 4. denzitet: nedavno sam pitala pitanje o svrhi ove grupe i odgovor je bio da smo to znali, ili točnije, da sam ja znala, da bi postala "odljepljena". Što je to doslovce značilo?

O: Oh, da, sigurno. Svaka pojedina kost u tvom tijelu će se odljepiti od ostalih.

P: Pa, budući da to kažete da je vrijeme za nas da se počnemo pripremati za 4. denzitet, možda je vrijeme da se pozabavimo tim pitanjem?

O: Pa, možda sad želiš rukovoditi nama. To je zabavno jer, naravno, ti tražiš našu pomoć, pa nagađamo da ćemo sad zamjeniti naša mesta i obratno. Ali, zapravo, na neki način, to se već događa jer, opet, mi moramo vas podsjetiti, da smo vi u budućnosti i da smo već sve proživjeli to što vi sad proživljavate. I naravno, mi to doživljavamo onako kako se uvijek i to doživljavalio. Ali je važno za istaknuti da vi radite napredak unatoč vašim povremenim gundanjima, i vrlo smo ponosni na taj progres koji ste postigli. Također, želimo vas opet podsjetiti da ne brinete oko opsega napretka ili njegovog pravca. Samo neka se dešava. Svo znanje koje je apsolutno neophodno da saznate da bi održavali taj proces, steći ćete ga u prigodno... (u glas) VRIJEME. Zato, ne brinite jer će sve sjesti na svoje mjesto, kao što smo vam rekli. Sada, ne osjećamo da ste spremni, još, da znate koja je vaša krajnja svrha, niti je to neophodno da znate zasad, i to sigurno nebi bilo od pomoći na bilo koji način, pa vas ponovo molimo da ne brinete o tome jer kad dođe "vrijeme" da saznate - to ćete saznati.

P: SV: Želim pitati jedno pitanje: Ako nema vremena, nema prošlosti i budućnosti; nema prošlih i budućih života, nema takve stvari kao što je reinkarnacija, onda kako vi možete biti mi...

O: Da, ima reinkarnacije. Vi se odmičete od sebe tamo. Mi nikad nismo rekli da nema reinkarnacije.

P: SV: Ali, ako nema vremena? J: To je naša percepcija. L: Sve se dešava simultano. Mi imamo sve te živote odjednom. SV: Ima li načina da se možemo spojiti sa nama samima u tim drugim životima?

O: Zamislite to ovako: mi ćemo pristupiti nekim od vaših baza memorije i pamćenja, i dat ćemo vam druge reference koje, dovoljno interesantno, pašu vrlo dobro sa perpendikularnim realitetom kotača kojeg smo ranije opisali. Znate kako izgleda projektor (dia-filmova,

slajdovi)? Da vam damo neki osjećaj te proširene prirode realiteta kakav i jest, zamislite sebe kako gledate veliku prezentaciju dijapozitiva sa velikim kotačem na projektoru. U bilo kojoj danoj točki na njemu, gledate jednu posebnu sliku. Ali, sve ostale slike su prisutne na kotaču, zar ne? I, naravno, to paše u perpendikularni realitet, što paše s krugovima unutar krugova i ciklusa unutar ciklusa, što također paše u Veliki ciklus, koji također paše u ono što smo vam rekli prije: Sve što postoji su lekcije. To je sve što je tu i molimo vas da uživate u njima kao što vi gledate prezentaciju slajdova {dijapozitiva}...

P: J: U toj analogiji, svjetlo koje sija kroz dijapozitiv, odnosno kako se ono projicira na zid, to je naša percepcija.

O: I, ako pogledate natrag u centar projektoru, vi vidite original i bit svih kreacija i vas samih, što je, nivo 7 gdje ste u uniji s Jednim.

Ako je porijeklo „svjetla svijesti“ pri sedmom denzitetu, i ono se projicira kroz „jedinice svijesti“, ili individualnu percepciju, dolazimo do ideje da bi arhetipski imidži mogli biti izuzetno važni. Arhetipovi su šabloni ljudskih, društvenih i nacionalnih interakcija kako su zamišljene i kreirane od strane bića sa viših denziteta. I, može biti da su ti arhetipski imidži {slike} viđeni ili percipirani od onih koji su znani kao prproci.

U nešto nedavnija vremena otkrila sam čudnu referencu na gornju napomenu Kasiopejaca o postajanju „odlijepljenim“. U knjizi Ire Friedlandera Okrećući Derviši, on piše:

Citat:

Sve je na svijetu nevidljivo osim onoga što mi učinimo polu-vidljivim. Putem uvoda u svijest, sve stvari mogu postati vidljivima. Cilje je derviša otvoriti oči srca i vidjeti beskrajnost u vječnosti. Njegov je cilj da se razlabavi od zemaljskog ljepila koje ga vezuje, i postane jedno sa Bogom, da postane kanal za Njegovo Svjetlo. [Friedlander, 1975.]

Mora se napomenuti da se u Sufi terminima, „oči srca“ ne odnose na emociju ili „ljubav“ u njednom smislu kako bi to Zapadnjački um težio da interpretira. Zapravo izraz „srce“ u Istočnjačkom misticizmu odnosi se više na svjesnost duše – svijest – nego na mnoge korupcije ovog izraza koje su prošle u New Age učenjima poput „put srca“. Mansur al Hallaj je rekao:

Citat:

Kada je istina preplavila ljudsko srce, ispraznila je iz njega sve što nije istina. Kada Bog voli biće, on ubija sve što nije On.

I to nas dovodi natrag na napomenu Kasiopejaca:

Citat:

Primarno, iako ne i isključivo, perpendikularni realitet se odnosi na nečiji životni put, i

kako se nečiji put uklapa u ciklus ili u kotač kad je spojen sa onima koji imaju sličan životni put. I, dosta čudno, vezan je vrlo jako sa prethodnim pitanjem koje uključuje sinkronizaciju (sinkronicitet). Ako možete zamisliti sliku umetnutog kotača koji je formiran kao krug unutar kruga, i pripaja particije u perfektnom balansu. To bi bilo najbolje predstavljanje perpendikularnog **realiteta i u njega se ne uključuju kompletno nečiji osobni doživljaji, već više kao grupni doživljaji pojedinca radi napretka iz većih razloga...** [Kolumbo] je imao instinkt i imaginaciju i kad je oženio svoj instinkt sa imaginacijom, to je postao realitet. I kad je postao realitet, on je kreirao realitet koji je potpuno pouzdan i koji bi se manifestirao u realitetu fizičkog 3. denziteta. Nije to da je on bio pouzdan. On je znao da će biti takav. On se nije zaustavio dodavajući predrasude jednadžbi, što vi radite kad kažete: "Pa, mi neznamo što se dešava jer nikad nismo bili тамо!" ... Jezgreni krug se spaja sa svih 7 sekcija sa vanjskim krugom. Sad, zamislite to da vanjski krug, kao uvijek-povećavajući krug...

P: Da li to predstavlja ekspanziju našeg znanja i svijesti?

O: To je jedan dio toga.

P: Da li to također predstavlja proširujući utjecaj onog što smo i tko smo i onog što je oko nas?

O: To je točno.

I ovdje se mora postaviti pitanje: zašto smo stvorili svijet u kojem je moguće materijalno izumiranje? Gdje je čovjek pogriješio? Jesmo li istinski na rubu ponora, gubeći našu ravnotežu, pripremajući se da padnemo u rupu tako tamnu i tako duboku da više nikada nećemo iz nje izaći?

Što je ta zagonetna pukotina {međuprostor} između namjere/želje i fizičke pojavnosti? Kakva to tama postoji u našim podsvjesnim mislima koja je stvorila svijet tako neprijateljski i šugav? Kakva nas sila odvaja od znanja o našem unutrašnjem kreativnom себству i ostavlja nas izložene patnji i bolu?

Jer, bez obzira kako netko definira stvarnost – kao samo-kreiranu pojavnost ili gotovu činjenicu nabačenu na nas – stvarnost patnje mora biti viđenja kao posljedica ove odvojenosti. A, ako je materijalni svijet kreiran i održavan od nas, što činimo glede njega da je nov i različit?

Milenijama smo radili sa idejom da su patnja i bol posljedice namjernog neobožavanja. Ako je tako, onda je čovjekovo biće biljna uš na kozmosu, a to je zacijelo jezgreni vjerski sistem koji je inherentan u svim filozofijama i učenjima koja promoviraju vjeru u ovog ili onog spasioca ili modus spasenja. A mi moramo napomenuti, jer naši životi mogu ovisiti o tome, da to jednostavno nije funkcionalo.

Ako prihvatimo, zbog ma kojeg razloga, da je neki vid kreacije iznjedrio ograničene tri dimenzije u kojoj se nalazi naša svijest, kako bi mi opisali to stanje i njegov potencijal za promjenom?

Mi obično smatramo prošlost kao ono što više ne postoji. Također ne postoji ni budućnost, a „sadašnjost“ se odnosi na trenutačnu tranziciju {prelaz} iz nepostojanja u nepostojanje! Kako to apsurdno izgleda, no pokušavanje da se to shvati linearnim terminima je ono sa čime završavate.

Fizičar John Archibald Wheeler, koji lekcije kvantne fizike uzima za ozbiljno, piše:

Citat:

Poanta je u tome da je univerzum velika sinteza, sastavljući sebe cijelo vrijeme kao cjelinu. Njegova povijest nije povijest na onaj način na koji obično shvaćamo povijest. Jedna se stvar ne događa za drugom. To je sveukupnost u kojoj ono što se dogodi „sada“ daje stvarnosti ono što se dogodilo „onda“, možda **čak određuje** što se dogodilo „onda“ {„tada“}. [J.A. Wheeler, Geoni, Crne Rupe i Kvantna Pjena]

Ali ako je istina da postoji samo SADA, tada je problem naš koncept vremena. Mi smatramo vrijeme kao linearno – dugo ili kratko – jedna beskonačna linija – napredovanje iz prošlosti prema budućnosti. No, to pak stvara nesavladiv problem. Na liniji {pravcu}, SADA predstavlja točku infinitesimalne malenkosti – ona nema dimenziju! Znanstvenom logikom, ona ne postoji!

P.D. Ouspensky, ruski filozof, u knjizi Tertium Organum ilustrira to za nas koristeći se primjerom puža na putu:

Citat:

Mi ne znamo ništa o njegovom unutrašnjem životu, ali možemo biti sigurni da je njegova percepcija vrlo različita od naše. (Je li?) U svim vjerojatnostima puževa osjećanja okoline vrlo su nejasna. Vjerojatno osjeća toplinu, hladnoću, svjetlo, tamu, glad i instinkтивno (gurnut vodiljmom boli/zadovoljstva) puzi prema nepojedenom dijelu ruba lista na kojem sjedi, i povlači se od mrtvog lista. Njegovi su pokreti upravljeni zadovoljstvom/bolom. Uvijek napreduje prema jednom i povlači se pred drugim. Uvijek se kreće u jednoj liniji, od neugodnog prema ugodnome. I u svim vjerojatnostima on osjeća i zna ništa osim te linije. Ta linija je sve od čega se sastoji cjelina njegovog svijeta. Svi osjeti koji dolaze izvana, osjećani su od strane puža na toj liniji pokreta. I, oni dolaze njemu izvan vremena – iz potencijalnosti oni postaju aktualnost. Za puža, cjelina našeg univerzuma postoji u budućnosti i u prošlosti [Ouspensky, 1920.]

Puž vjerojatno nije samosvjestan – tj, svjestan da prelazi preko ogromnog predjela, koji sav postoji istovremeno, što bi bio svjestan da je u mogućnosti proširiti svoju svijest putem nekog procesa metamorfoze, podignuti ju visoko iznad vrta da proširi svoj pogled. No, on samo percipira različite fenomene – lišće, travu, pijesak – u momentu kada je u interakciji sa njima. Oni su događanja dugog ili kratkog trajanja, prošlost i budućnost, koja „dolaze da bi otišla“ kako puž mili naprijed.

U istoj maniri mi doživljavamo naš svijet. Naših 5 organa osjeta jedva da su pipci, kojima dodirujemo i interpretiramo svijet kroz matematičke konstrukte naših mozgova i ograničene termine trodimenzionalne svijesti. Znanstvene naprave samo malkice produžuju naše pipke.

Citat:

Zamislite svijest neograničenu uvjetovanošću osjetilima percepcije. Takva svijest može se izdići iznad oblasti po kojoj se krećemo; može vidjeti daleko iznad. Može vidjeti ne samo pravce po kojima se krećemo nego i druge pravce okomite na one kojima se krećemo (u našim nizovima sada). Može se uvjeriti da se radi o oblasti a ne o liniji {pravcu}, onda će

biti u stanju vidjeti prošlost i budućnost kako žive jedna do druge i istovremeno.

Prošlost i budućnost ne mogu biti nepostojeći. Moraju negdje postojati zajedno, samo što ih mi ne vidimo. ...Moramo priznati da se prošlost, sadašnjost i budućnost ne razlikuju jedna od druge ni na koji način, da je jedina stvar koja postoji, Vječito Sada Indijske Filozofije. [Ibid]

Alfa i Omega. Ali mi to ne vidimo – to vidi vrlo malo nas – i tada mi samo nesavršeno vidimo – 'kroz zatamnjeno staklo'. Mi smo puževi koji prelaze preko predjela univerzuma, svjesni samo trenutačno zemlje, lišća, cvijeta ili kišne kapi pred nama. U bilo kojem datom trenutku mi smo svjesni samo malog fragmenta univerzuma i nastavljamo poricati postojanje svega ostalog, posebice **koegzistentnu prošlost i budućnost** i mogućnost njihovog percipiranja. Kasiopejci se odnose prema tom kao stanju u kojem osoba spaja denzitete ili ukršta denzitete. To je spajanje fizičke realnosti i eterične realnosti, koje uključuje misaone forme nasuprot fizikalnosti. Drugim riječima „nadsvjetlosna komunikacija“ sa sobom u budućnosti.

Citat:

P: Rekli ste nam u prošlosti da ste vi - mi u budućnosti i da se vi krećete [putujući na Valu] tim putem da se spojite sa nama.

O: Da.

P: Kao što mi mjerimo vrijeme, koliko ste daleko u budućnosti mi?

O: Nemoguće odrediti na način kako vi mjerite vrijeme.

P: Da li to znači da u onoj točki vremena kad val stigne na Zemlju, taj nadolazeći događaj koji ste nam dali, kao informaciju da iscrtamo ETA (procjenjeno vrijeme dolaska), da li je to vrijeme u kojem ćete se spojiti sa nama i postati mi u budućnosti?

O: Ne, to nije korektan koncept.

P: Rekli ste da kad val dođe da ćete se sjediniti sa nama. Da li je to ista stvar o kojoj ste govorili kad ste rekli da ste vi - mi u budućnosti?

O: Ne.

P: Dakle, mi govorimo o dva posebna događaja ili subjekta, ili dvije odvojene točke vremena/prostora, točno?

O: Ne. Vi ste se opet okliznuli u pokušaju korištenja logike 3. denziteta na više nivoje realiteta denziteta.

P: Dakle, mi ne govorimo o istom događaju...

O: Svejedno, što je "budućnost"?

P: Budućnost su simultani događaji, samo drugačije locirani u prostoru/vremenu, samo različiti fokusi svijesti, da li je to točno?

O: Jest, dakle ako je to istina, zašto pokušavati primjenjivati linearno razmišljanje ovdje, vidite, mi smo spojeni upravo sada sa vama!

P: T: Dakle, ono što želite reći je to da kad val dođe, on će nas odvesti u 4. denzitet ako smo spremni, ali nećemo se doslovno spojiti sa vama u 6. denzitetu u toj točki, ali mi možemo iskusiti "spoj" u toj točki jer su sve točke fokusa spojene za vrijeme tranzicije iz jednog denziteta u drugi?

O: Djelomično točno, a djelomično daleko od istine.

P: J: Koji dio je točan, a koji nije? T: Val će ozeti one od nas koji će, u toj točki biti spremni, i pomaknuti nas u 4. denzitet, da li je taj dio točan?

O: Neodređeno.

P: Koji dio je neodređen?

O: Vi ste kandidati za 4. denzitet.

P: Dakle, mi smo kandidati za 4. denzitet, ali to nužno i ne znači da ćemo uspjeti otići u 4. denzitet, točno?

O: Djelomično.

P: Kao kandidati za 4. denzitet, bilo tko to jest, kad dođe val, ako će postignuti korektnu frekvencijsku vibraciju, i podići se do točke u kojoj bi ga val uzeo, on će u toj točki, pomaknuti se u 4. denzitet, točno?

O: Dovoljno blizu.

P: Sad, kad onaj tko se pomakne u 4. denzitet, da li će on iskusiti kompletnost ili se stopiti sa svim drugim denzitetima postojanja svojeg bića, na toj točki, pa čak iako je to jako kratko?

O: Za nekog mali nemjerljivi trenutak, to je ono pod čim se podrazumijeva "prosvjetljenje"!

P: Ali, u tom kratkom trenutku, jer tu ne postoji vrijeme, možda trenutak kao eon, ovisno o tome kako bi to neka individua mogla mjeriti, mi možemo iskusiti jedinstvo sa višim "nama"?

O: To može izgledati da traje "zauvijek".

P: L: Da li je to poznato kao "ushicenje" {zanešenost}?

O: Neki su pokušali objasniti instinktivne misaone forme na taj način.

Postoje dvije glavne teorije o budućnosti. Ona o predodređenoj budućnosti i ona o slobodnoj budućnosti. Teorija predodređenosti ističe da je svaki budući događaj rezultat prošlih događaja i ako znamo svu prošlost, tada bi mogli znati svu budućnost. Ideja o slobodnoj budućnosti temeljena je na kvantnim „vjerojatnostima“. Budućnost je ili djelomično određena ili neodređena zbog različitih interakcija koje su moguće u bilo kojoj danoj točki.

Ova ideja o „slobodnoj volji“ kaže da prilično promišljeni voljni akti {djelovanja} mogu donijeti posljedične promjene u događajima. Oni koji podržavaju predodređenost kažu da tzv. „dobrovoljna {voljna}“ djela jesu zapravo rezultati nepotpuno shvaćenih uzroka koji su ih mapravili imperativnim djelima – ukratko, ništa nije slučajno. Na jednoj strani imamo „hladnu predodređenost“, ništa se ne može promijeniti – a na drugoj strani imamo stvarnost koja je samo točkica igle nazvana sadašnjošću, okružena sa svih strana Zaljevom Nepostojanja – svijetom koji se rsđa i umire u svakom trenutku.

Ouspensky ujedinjuje ove poglede:

Citat:

U svakom danom trenutku sva budućnost svijeta je predodređena i postojeća, ali je **uvjetno predodređena**, drugim riječima, mora postojati jedna ili druga budućnost u skladu sa smjerom događaja danog trenutka, **ako se ne pojavi novi faktor**. A novi faktor može doći jedino od strane svijesti i volje koja rezultira iz nje. [ibid]

Drugim riječima, puž može izabrati da promijeni svoj smjer nadvladavajući svoju instiktivnu težnju za zadovoljstvom i izbjegavanjem bola. No, do toga može doći samo **postajanjem svjesnim** vjerojatnog smjera na kojem jest. Ako ga njegove prirodne težnje vode u ambis gdje će stradati, onda će biti

potrebno da nauči upravo ono što mora učiniti da to izbjegne.

Citat:

U prošlosti, u onome što je iza nas, nije samo ono što je bilo (ili što smo mi vidjeli), već i ono što je moglo biti (ili ono što mi nismo vidjeli). Isto tako i u budućnosti nije samo ono što će biti (tj. što ćemo vidjeti), već i sve ono što može biti (tj. Što mi nećemo vidjeti). [ibid]

Sve postoji istovremeno – to smo samo mi, koji pojedinačno i kolektivno, možemo promijeniti fokus naše svijesti. A mi tu promjenu možemo napraviti samo ako imamo objektivnu svjesnost o pravom stanju naše stvarnosti.

Sada moramo postaviti pitanje: Zašto ne možemo percipirati stvarnost onakvom kakva ona jest? Zašto ne možemo uvećati našu percepciju – zašto smo vezani lancima u ovom bolnom postojanju koje nazivamo „stvarnost“? **Može li naša svijest nadići uvjetovanost tri dimenzije bez temeljnih izmjena u materijalnom postojanju?** Koliko je dugo možemo održavati tamo? Kako bi živjeli u tom stanju proširene svijesti, da li je neophodno za temeljnu prirodu naše individualne stvarnosti da se dramatično izmijeni? Ja vjerujem da jest.

Kvantna teorija može prikazati da sve što postoji, prošlost, sadašnjost i budućnost, jest kombinirano u jedan entitet čiji su najudaljeniji dijelovi združeni na neposredan način. Nije potreban poseban mehanizam za to jedinstvo {združenost, jednost}. Možda taj entitet nosi Val. No, kao što su Kasiopejci istakli:

Citat:

P: Val je transportni mod {način prevoza}.

O: Da li je to on za mnoga bića?

P: O: Da. Na valu je "gužva".

P: Da li vi dolazite da nas okupirate?

O: Ne, sjedinimo.

P: Da li ostali dolaze s namjerom da nas okupiraju?

O: Da.

P: Dakle, svi iz čitavog svemira koji su željeli dio akcije na Zemlji su na tom valu?

O: Na križanju granica realiteta. ... Veliki val NLO aktivnosti. Svih vrsta i grupa. Samo čekajte, imat ćete gadan osjećaj u želucu. Mnogi vanzemaljci će se pojaviti i bit će vidljivi, također. Razmislite o tome kao uobičajenom. Svi će toga biti svjesni. To se dešava upravo sada. Cijela populacija će postupati po individualnim zakonima, prema njihovim osobnim frekvencijama. To je samo početak.

P: U kakovom ste srodstvu s Pledijcima?

O: Pledijci komuniciraju sa mnogim drugima; mi smo na "sceni" sa vama, ali mi smo u biti isti, **samo imamo malo drugačiju točku fokusiranja na granici realiteta.**

P: Pa, zašto se sve te aktivnosti sada dešavaju?

O: Veliki ciklus se zatvara i predstavlja unikatnu mogućnost.

P: Da li to znači da je to jedinstvena mogućnost da se promijeni budućnost?

O: Budućnost, prošlost i sadašnjost.

P: Pa, ovo me tjera na razmišljanje da ako se nekako stvari ne promjene u ovoj točki velikog

ciklusa, da bi se stvari mogle zbilja strašno zakomplikirati, točno?

O: Ali neće. Niste još shvatili koncept.

P: Ma jesam, shvatila sam, razumijem. To je samo dio ciklusa. Sve je ciklus. Mislim da njihova prisutnost ovdje je dio nas koji smo ovdje...

O: Vi razumijete ??? (napisan veliki upitnik na ploči)

P: Što?

O: Rekli ste da razumijete koncept. Zbilja? Naučite.

P: Zabrinuta sam za prethodno spomenutu "konvenciju" {skup, kongres}...

O: Konvencija će biti radi križanja granica realiteta.

P: A zbog čega će taj skup nazočiti tom križanju granica realiteta? Mislim, to je samo "vrlo veeelika predstava"!

O: **To je mogućnost.**

P: Kao npr. u svim otvorenim "prozorima" koji su odjednom otvoreni pa sva ta bića mogu upasti odjednom?

O: **Kao u mogućnosti da utječe na čitav svemir.** Zamislite kozmičku igru "Raskoš i Okolnost" kao "Nada i Slava".

P: Pa, da li granice realiteta imaju nešto s lokacijom?

O: Granice realiteta "jašu" valove.

P: I od kuda dolaze ti valovi?

O: Oni konstantno kruže.

P: Ima li to što s dolaskom planete Zemlje u njega ili on dolazi na nas?

O: Ili jedno ili oboje.

P: Da li to približavanje ili stapanje ima nešto s činjenicom da su tu živa bića na Zemljici?

O: Da. I zato jer ste na kritičnom raskršću u razvoju.

P: Da li su Orionci 6. denziteta znani kao Privremeni Putnici, isti oni Privremeni Putnici za koje nam je rečeno da su nas genetdki konstruirali ili stavili ovdje?

O: **Blizu. Oni su "Jahači" vala.**

P: Da li su te grupe, koje jašu val, da li je jahanje vala dio definicije tih Privremenih Putnika?

O: Da.

P: Da li oni vole jahati taj val?

O: Da li je vama "zabavno" živjeti na Zemljici?

P: Pa, uveliko volim živjeti na Zemljici, ali ne volim bol i patnju, i ne volim ljudsku nečovječnost prema samom sebi i ne volim vidjeti da drugi ljudi pate.

O: Da li živate na Zemljici iz zabave?

P: Željela bi živjeti na Zemljici iz zabave ali nisam se tako skoro puno nasmijala odkad sam tu ovaj put. Htjela bih imati život na planeti u kojem su stvari ugodne...

O: Pogrešno si shvatila.

P: Vidim što hoćete reći. Tamo oni žive jer - tamo žive.

O: Da.

Ono što je posebno značajno u navedenoj diskusiji o Valu, jest činjenica da različiti izvori informacija očito dolaze sa „različitim fokusnim točaka“ Vala. Stavljanje toga skupa sa idejom Okomitih Stvarnosti {Perpendicular Realities}, ili povezivanje izvjesnih ljudskih bića sa Valom na interaktivan način, ili „spajanje“, jednako tako i ideja o arhetipovima kao „slajdovima“ kroz koje Svijest sedmog denziteta projicira sebe u svjesne jedinice {jedinke}, dolazimo do ideje koju su Kasiopejci pomenuli iznad, a to je „Cijela populacija će igrati individualne uloge prema njihovim osobnim frekvencijama.“ To mora značiti da je svaki pojedinac manifestacija frekvencije sa kojom se povezuje sa Valom.

Studija kretanja vala je precizna znanost i svi valovi slijede ista temeljna pravila, koja se jasno mogu prikazati i praktički i matematički. Jedno od ovih pravila kaže da **val poprima svoj lik iz onoga što ga talasa** {iz onoga što uzrokuje talasanje}. Također, val prolazi kroz točno određene cikluse, koji imaju „faze“ koje mogu biti poznate ili procijenjene. Obzirom da je to slučaj, ono što mi percipiramo kao stvarnost nije ništa do li mnoštvo oscilacija Iskonskog Valnog Obličja, ili sedmog denziteta. On je obuhvaćen u fizici kada se kaže da val obično posjeduje kolebljivost {waver}, pa možemo pretpostaviti da naša stvarnost također posjeduje kolebljivost.

Moramo spoznati da je čovjek jedna oscilacija Apsolutnog, i kao takav, ima potencijal da se poveća putem ostalih valnih oblika koji izražavaju energiju i tako šire, da tako kažemo, svoju vlastitu svijest. Baš kao što izvjesna mehanička pomagala mogu proširiti percepciju izvjesnih pojaseva svjetlosti, poput infracrvenog, ultraljubičastog, x-zraka, i radio valova, isto tako mogu osobne energije biti sinkronizirane putem psihičkih sredstava, ili čak, pri najdubljem nivou, pomaknuti se u fazu sa samim Primarnim Valom!

To je ono za što ja vjerujem da se događa tijekom mističkih stanja bića, što donosi prosvjetljenje ili tijekom kojeg se prima informacija od Viših Izvora. To nas vodi ka postavljanju pitanja: Tko ili što izvodi talasanje?

Opisi više stvarnosti iznad vremena i prostora su, nužno, iznad riječi. U mnogim slučajevima, pojedinci koji primaju takve informacije ukazuju na nemogućnost objašnjavanja svojih iskustava. Dakle, ja mislim da možemo pretpostaviti da konačna priroda naših fizičkih mozgova, jest u izvjesnom smislu samo-ograničavajuća. Ali oni zasigurno mogu puno napraviti, mnogo više no što mi sada smatramo normalnim.

Mozak je jedan instrument smišljen da fokusira stvarnost u matematičkim konstruktima – interpretirajući valne oblike kao materijalne objekte. Sposobnosti izvjesnih pojedinaca da zadobiju takva viša stanja svijesti u psihološkim znanostima biva dokumentirano fantastičnim primjerima svakoga dana. Trebali bismo razumjeti da se te sposobnosti mogu proširiti čak i u oblasti naziranja kretanja ogromnog Univerzalnog Vala na druge načine. Ti pojedinci mogu biti sposobni opaziti efekte drugih valnih oblika i, ovisno o amplitudama i energijama, predvidjeti ishode izvjesnih kretanja, čak možda, u vrlo preciznim terminima temeljenim na smjeru koji uzima svijest.

Nova istraživanja u fizici zvuče provokativno poput drevnih mističkih učenja, pa ipak vjerujem da istinska priroda stvarnosti u pozadini našeg svijeta leži iznad kvantne mehanike i teorije polja. Možemo iznaći da je mnogo od istine bilo poznato ljudima iz prošlosti, i da su oni zapravo izražavali duboke, zagonetne stvarnosti u svojim pjesničkim i opskurnim porukama. Mistici i vidovnjaci opažali su nešto kao kvantna stanja, što je vrlo teško pretočiti u riječi. Dodatno, sa prolaskom vremena i promjenama u upotrebi riječi, stvorila se još veća barijera za razumijevanje.

Postoje brojni primjeri u literaturi i povijesti kada su pojedinci bili tvrdili da su zadobili neko takvo „povišenje“ svjesnosti. Mnogo je informacija koje se odnose na to kako zadobiti takvo stanje – koje, općenito govoreći, uključuje ogromnu samodisciplinu i široke pripreme, ali se pod izvjesnim okolnostima sve to može dogoditi spontano.

Iskustvo istovremenog viđenja realiteta uzrok/posljedica, može biti krajnje teško da se održava kada je netko stalno bombardiran sa trodimenzionalnim interpretacijama a poteškoća pretakanja toga u jezično izražavanje može biti još teža.

Zamislite poteškoću objašnjavanja pužu širine jednog jutra zemlje! Mistici i vidovnjaci su pokušavali upravo to kroz milenije, sa rezultatom da je ogromna većina čovječanstva apsalutno i potpuno pogrešno shvatila te koncepte. A, nema gore laži od istine pogrešno shvaćene od onih koji je čuju. Najveće su laži mračni i zli sistemi religija kreiranih od onih koji ne razumiju.

Sve do vrlo nedavnih vremena, znanost je trpala sva psihička ili mistička stanja u koš sa patološkim ili nezdravim stanjima uma. Mnogi znanstvenici još uvijek imaju takvo mišljenje. Postoje stanja „pseudo-mističkih“ {lažno mističkih} perverzija, čisto psihopatskih stanja i varka svijesti koje se često manifestiraju u crkvama i kultovima po cijelom svijetu kroz stoljeća.

Kako odvojiti istinite od lažnih?

Ako mističko stanje može biti definirano kao spoznaja pod uvjetima proširene svijesti, kakvi bi mogli biti rezultati? William James u Raznovrsnosti Religioznih Iskustava daje spisak:

1. Mistička stanja daju znanje, koje ništa drugo ne može dati.
2. Mistička stanja daju znanje stvarnog svijeta sa svim njegovim svojstvima.
3. Mistička stanja ljudi različitih godina i različitih ljudi pokazuju zapanjujuću sličnost.
4. Rezultati mističkih iskustava potpuno su neologični sa našeg uobičajenog stajališta.

Htjela bih postaviti još jedno pitanje: Možda bi trebali pogledati u našu stvarnost ovdje na ovoj Zemlji na drugačiji način? U ljudskom biću, fetalni život prije rođenja toliko je različit od života poslije rođenje da je razlika skoro kao ona između života i smrti. Da li smrt znači anihilaciju? Sigurno ne, obzirom da znamo da je naš materijalni svijet došao u postojanje iz onoga što se ne može niti vidjeti niti izmjeriti. A, ako stvarna "dublja realnost" svijeta prolazi u tri dimenzije **kao faza**, ne bismo li pretpostavili da i realnost po sebi, može učiniti isto? To znači, ako naše opažanje života jednog čovjeka, pojedinca, jest mikrokozmos, možda je materijalni svijet gestacionalno stanje, priprema za jedno postojanje potpuno drugačijeg reda u kvantnim terminima – priprema za temeljnu transformaciju same materije?

Iako postoji veliki pokret prema transcendentalizmu, taj pokret ne može transformirati zahvaljujući činjenici da temeljne sile svijeta jesu suprotne {antitetičke, antitežiće} ovoj fizičkoj realnosti. Dok mi svi volimo misliti da možemo transformirati naš svijet misleći pozitivno, moramo zapamtiti da postoji velika količina znanstvenih dokaza da su transformacije planete opetovano bile kataklizmičke {Vidi knjigu Firestone, West i Warwick-Smith : Ciklus Svetmirskih Katastrofa – p.p.} Filozofija koja zanemaruje tu činjenicu, zapravo se udvara katastrofi.

Može biti da njihov fokus na "New Age" prilično doslovno daje energiju za rastvaranje trenutnog doba **u maniri koja slijedi znanstvene principe**. Misliti da će se tranzicija dogoditi putem samih misli zanemaruje izvjesne vrlo značajne znanstvene faktore. Mi tražimo niti identiteta – točke slaganja u znanosti, filozofiji i religiji.

Materija, kako je mi doživljavamo, izgleda kao da je suprotna duhu, inače bi mi lako manifestirali i dokučili naše duhovne prirode iz našeg sadašnjeg stanja postojanja. Istraživanje će pokazati da je to moguće, ali samo na vrlo ograničenom nivou, maloj nekolicini ljudi koji rade vrlo naporno i posvećuju svoje živote ovoj potjeri (ili doživljavaju nekoliko traumi – ali doći ćemo i na to).

Stoga, kako bismo manifestirali prorokovano ili projicirano JEDINSTVO duha i materije, ili

spiritualno naselje {imanje} mora postati veće i materijalnije, ili materijalno naselje {imanje} mora postati finije i manje gusto i materijalno. A, **kako bi se ijedan od ovig događaja zbio, makrokozmičke kvantne promjene moraju se zbiti u skladu sa opazivim procesima mikrokozmičke kvantne mehanike.**

U svakom slučaju, moja je misao da je ideja o kraju svijeta u biti korektna sa mnogih točaka gledišta – ali je rezultat nama nepoznat. Očita stvar da se zaključi jest da temeljna trodimenzionalna priroda univerzuma je ona koja mora biti promijenjena kako bi se bilo koji od prognoziranih eshatoloških scenarija manifestirao.

No, razumijevanje ovog koncepta, ako je istinit, otkriva kataklizmički holokaust tako jeziv i strahovit da se psiha umotava u bezumno poricanje. Proročka istina, otkrivana kako se vrijeme ispunjenja povlačilo, daje rođenje vizijama iskonskih destrukcija većih od svake noćne more; koncepti koji čine da opscenost nuklearnog rata izgleda kao dječja igra.

Ali – možda ne. Možda to ovisi o tome sa kojim arhetipom na Valu će se um čovječanstva poravnati?

Kasiopejci nas mole da pogledamo u koncepte "Sudnjeg dana" – kao što je svima poznato, nasilnog i groznog scenarija – u sasvim novom svjetlu. Kraj bi zaista mogao biti Kraj: kraj svijeta kakvog znamo. Mislim to u vrlo osnovnom smislu. {no, no – zar smo odjednom postali zabrinuti za svoje kontejnere? ccc... ccc ... – p.p }

No, više od toga, oni nas mole da razumijemo da to nije samo kraj civilizacije – iako će biti i to, također. Nije to samo početak Novog Doba – iako će također biti i to. No, mi gledamo u mogućnost da možemo manifestirati kraj materije kakvu trenutno znamo i kvantu promjenu univerzuma u skladu sa opazivim naučnim principima, koja će omogućiti Zemlji, životu i kozmosu da se manifestira na novi način: Povratak savršenstva i Edeničkog stanja – harmonije duha i tijela – kraj koji je početak.

Palle Yourgrau piše u Gödel susreće Einsteina: Putovanje kroz vrijeme u Gödelovom univerzumu:

Citat:

...Odakle dolazimo (i gdje idemo?)... alarmantno ali istinito je da nemamo pojma. [Gödel je napisao] „...Obzirom da smo došli u postojanje jednoga dana u ovom svijetu bez da znamo kako i kada, isto se može dogoditi ponovo na isti način u drugom svijetu.“

„Bez sljedećeg života, potencijal svake osobe i pripreme u ovom životu nemaju smisla.

...Veći dio učenja događat će se u sljedećem svijetu, a mi bi vrlo lako mogli biti rođeni u sljedećem svijetu sa latentnim {skrivenim} sjećanjem o iskustvima sa ovog svijeta.“

Pogledajmo sada ovu ideju nelinearne dinamike u terminima specifičnih ljudskih bića koja odigravaju jedan arhetip, i njihove misli i akcije u ovom svijetu. Sljedeći je izvadak iz Arkovih žurnala. Napisan je u „prelomnom trenutku“ njegova života, kratko nakon što je proveo neko vrijeme u Firenci. Nekoliko godina prije gotovo je umro od upale pluća dok je bio u Göttingenu, tijekom kojeg je vremena iskusio viziju, i Poziv. Kada je prizdravio, znao je da se mora početi „buditi“, iako nije znao što je taj „poziv“ značio za njega, što da radi. Napisano je u Bielfeldu, Nedjelja, 25.05.1988.:

Citat:

Determinacija je potrebna. Misliti u terminima tjedana i mjeseci umjesto godina. Potrebno je odrediti cilj i stremiti ka njegovom ostvarenju. Obzirom da je tako kako jest, ja ni na koji način nisam različit od ostalih ljudi. Ja besciljno lutam na isti način kao i oni. Moja jedina šansa je naći DRUGAČIJI PUT {NAČIN}.

Prema tome, želim promijeniti svoje prioritete. Želim promijeniti svoj način života. Promijeniti u što?

Imam idealne uvjete. Nije moglo biti bolje. Ja sam, u principu, absolutno slobodan. Pa šta onda?

Ne vidim drugog načina osim postavljanja i ostvarenja ciljeva. Postavljanja i ostvarivanja ciljeva. Postavljanja i ostvarivanja. Postavljanja i ostvarivanja.

Inače je to lutanje. „Život je stvaran jedino kada JA JESAM.“ Ako živim svjesno, onda znam da JA JESAM.

Ako postavimo ciljeve a nismo svjesni, ako nismo pažljivi, ako nismo mudri – onda lutamo. I, prije ili kasnije slijedi promjena, obrat, smjera. Želim to izbjegći. No, najprije, moram razumjeti što je to:

DRIFTING {engleska riječ koja znači „besciljno lutanje od mjesta do mjesta“}

Dani i godine prolaze. Ja besciljno lutam. Ponovo ja lutam. Ponovno razmišljam o onome prije. Što je bilo dobro a što loše? Bilo je dobro kada sam znao gdje sam išao. Kada sam iz svojih dubina dizajnirao cilj i stremio ka njemu. Što je moj cilj danas? Gdje idem? Gdje želim doći? Jesam li se izmirio sa životom? Je li se zbila kristalizacija? Jesam li ja zadovoljan sa time? Koji je moj put?

Imam idealne – najbolje od najboljih – uvjete da odgovorim na ovo pitanje. Što izabirem? I zatim, kako želim ostvariti taj izbor?

Ja lutam. Ponovo lutam jer prvo, trebao sam shvatiti „besciljno lutanje“ {drifting}.

Ne, bolje je bez planiranja. Bolje je ako će biti temeljeno na slobodnoj asocijaciji dok subjekt nije iscrpljen.

Bielfeld, Zapadna Njemačka. Europa. Zemlja. Sunčev sistem. Galaksija. Univerzum. To sam ja u ovoj perspektivi. Novo doba dolazi. Trebam li veću skalu stvari? Ne, ova je dovoljna. I tako, ovdje sam, na planeti Zemlji, u Sunčevom sistemu. Ne znam ništa o drugim živim bićima u univerzumu. Svrha mojeg postojanja: nepoznata. {da uvećaš/obogatiš svoju svijest (koju ti je darovao Orao/7.D) i onda je tako obogaćenu (prisilno) vratiš izvoru. Što će od TEBE preostati kao individualne svijesti i kako se prisila uklapa u univerzum slobodne volje, to je priča za sebe – p.p.}. Dakle, neophodna je hipoteza. Radna hipoteza koja će biti opovrgнутa ili potvrđena. Neka vrst kompasa. Jedan aksiom, postulat da bude verificiran putem razvoja sistema temeljenog na tom postulatu, i putem provjere je li koristan, vodi li negdje i da ne luta u krug.

Dakle, da postavim hipotezu. Jedina razumna hipoteza koju mogu postaviti jest ona koja dolazi iz nepoznatog sistema kojeg je podučavao Gurdjieff.

Ovaj nam sistem govori da Svijet ima izvjesnu svrhu. Kaže nam da sve ne funkcionira baš dobro. Kaže nam da postoje izvjesni „bagovi“ {greške} u konstrukciji.

Prilično je moguće da upotrebom meta-jezika netko može dokazati da bilo koji program na toj skali mora imati bagove. Dakle, **Univerzum je program**, program koji ima bagove, ali koji ima **ugrađenu sposobnost za samo-poboljšanje**.

Tamo su stoga, **izvjesne jedinice koje su stavljenе u postojanje sa tom specifičnom svrhom: da samo-evoluiraju do stupnja dovoljno visokog da budu u mogućnosti iznaći metode 'debagiranja' {popravljanja}**.

Ti popravci mogu jedino biti izvedeni na lokalnoj skali, stoga su stvorene lokalne jedinice.

Naravno, postoje načini da se djeluje ne-lokalno, no za to netko treba imati znanje o operativnom sistemu. Prema tome ovo je alegorija.

Ja sam takva jedinica. Ja sam živ, i ja sam obdaren sa nešto ulaza/izlaza i perifernih komponenti; sa nekim modemima za komuniciranje. Kompjuterska alegorija. Dakle, potencijalno, ja imam sve neophodno za samo-razvoj. Naravno, tijekom mog života izvjesne su stvari pošle krivo, stoga su izvjesne veze pogrešne, a neke čak i smrtno pogrešne. No ti defekti mogu i moraju biti zaobiđeni zatvaranjem izvjesnih kanala i otvaranjem drugih. U svakom slučaju, mogu učiniti samo ono što mogu, ne više.

To je općenita perspektiva. Iz nje, moj je cilj spasiti Univerzum. Ili radije: pomoći spašavanju Univerzuma. I to moram napraviti, kakvagod da bude budućnost. Neovisno o činjenici da bi tamo MOGLA biti besmrtna duša koja može biti razvijena putem svjesnog napora i intelektualne patnje, nemam drugog izbora nego pomoći POPRAVLJANJU UNIVERZUMA.

POPRAVLJANJE UNIVERZUMA

„Na početku bijaše Riječ...“ Tek danas razumijem ovu poruku. To znači da ulazimo u jednu značajnu eru. U nekom smislu u završnu eru: Kada se ima za odlučiti da li da se bude ili ne od Univerzuma. To je općenita perspektiva.

A sada moja uloga u ovom opusu: Ja sam radnik; Ja imam misiju koju trebam ispuniti. Imam individualno označenu misiju; misiju za ispuniti. Bio sam poslan ovdje; poslan u ovo vrijeme, ovo mjesto, u ovom a ne nekom drugom obliku. Prva stvar za napraviti je **nađi i pročitaj označen zadatak**. No, ima tamo više. Tamo su, naime, **informacijski kanali sa kojima ja mogu komunicirati sa onima koji su me poslali ovdje i koji kontroliraju moju misiju**. Jer viša inteligencija mora imati neku kontrolu, ali ne može obaviti posao koji jedino ja mogu obaviti. Dakle, tamo su izvjesni informacijski kanali.

Naravno, ja nisam u stanju slobodno ih upotrebiti. Ne mogu ih koristiti doklegod nema garancije da upotreba tih kanala neće donijeti zlo.

Sažetak:

Univerzum je kompjuterski program

Samo organizirajuće, Samo evoluirajuće Jedinice; neke od tih su Popravljajuće Lokalne jedinice sa Misijom. Postoji Viša Inteligencija i Komunikacijski Kanali.

Naravno, cijeli je taj proces temeljen na zakonu velikih brojeva. Znači: ne može sve biti programirano. Statističke fluktuacije moraju biti dopuštene. INAČE NIŠTA NE BI EVOLUIRALO SAMO PO SEBI. INAČE NE BI BILO SAMO-EVOLUCIJE!

Prema tome, to slijedi vjerojatnoću... ti elementi nesigurnosti, ti elementi izbora, nalaze se pri temelju konstrukcije Univerzuma. To je vrlo interesantno i želim raditi na tome.
OVO JE VRLO VAŽNO.

Želim se vratiti na ovu točku kasnije. Ali sada želim nastaviti dalje: Što je moj cilj, moj zadatak? Kakav posao moram obaviti? Kakvu vrstu posla želim obaviti?

Univerzum može biti deterministički automat, pa ipak, sa tako složenom akcijom da nema druge metode predviđanja, osim da se taj Univerzum pokrene pa da se onda vidi što će se dogoditi. U tom smislu moramo biti zadovoljni sa statističkim opisom onda kada želimo predvidjeti budućnost. Kažimo da je to gruba slika. No onda, gdje je slobodna volja? Mogućnost da se bira? Za prekogniciju? Nešto stoga manjka u toj slici.

RADOVI UNIVERZUMA

Problem determinizma i indeterminizma. Problem slobodne volje i problem šanse. Sve se ovo odnosi na problem vremena i problem ostalih dimenzija. Stoga nesmijem raspravljati o tim stvarima na previše jednostavnom nivou. Dakle, imamo sljedeći krug problema:

VRIJEME – UZROČNOST – DETERMINIZAM – ŠANSA – FAZA – OSTALE DIMENZIJE – KVANTNO I KLASIČNO – KOMPLEMENTARNOST – INFORMACIJA – ORGANIZACIJA

Ovdje je značajno da su to općeniti zakoni – oni su ciljevi. Postoje statistički zakoni koji su ispravni „na prosječnosti“ i postoje zakoni koji se tiču svakog pojedinačnog slučaja. Ali ti zakoni ostavljaju izvjesnu veću slobodu. Unutar ove slobode postoji ono što JE i unutar te slobode dane su nam slobodne ruke. Prema tome, nije sve određeno, a **predviđanja za budućnost imaju oblik: AKO ovo, ONDA ovo; AKO NE, onda ono.**

Živim u svijetu temeljenom na tehnologiji. Ja koristim tu tehnologiju. Mi imamo kompjutere. Znamo nešto o kompjuterskim programima. Tek sada razumijemo što znači: „U početku bijaše riječ.“ Stoga se mi ne bi trebali otuđiti od te tehnologije. Naša spoznaja ide kroz tehnologiju – što ne isključuje činjenicu da za neke tzv., „izabrane“ ljudi, postoje druge mogućnosti zadobivanja znanja. To su mogućnosti koje ne spašavaju SVO čovječanstvo.

Prema tome, svjestan sam činjenice da se ne razvijam zbog sebe. Ne radim radi spasenja ili besmrtnosti. Poslan sam ovdje sa MISIJOM i moj je zadatak da pomognem spašavanju univerzuma. Mogu to izvesti putem pomaganja čovječanstvu. Ali, kako bih to činio, trebam ZNANJE, trebam biti sposoban da RASPOZNAJEM. I tako se pojavljuje cilj:

OTKRITI RADOVE UNIVERZUMA, NAUČITI O LJUDSKIM BIĆIMA, O SEBI.

Naučiti pomoći univerzumu znači pomoći KREATORU. Biti od neke pomoći KREATORU SVEGA. Sve-što-postoji je velika stvar. Dakle, to je moj konačni cilj.

Sada, vrati se na početak. Ako je to moj cilj, onda nema vremena za besciljno lutanje, nema mjesta za uživanje. Netko mi je rekao da se trebam odmoriti, ali ne trebam, jer ima posla kojeg treba obaviti. U svakom trenutku mogu izabrati. U tim trenutcima moram biti pažljiv, i ne pustiti da stvari samo idu NJIHOVIM putom {načinom}.

Dakle, konačni je cilj jasan. Sada mora doći ostvarenje. Psihološki je čisto da je cilj težak. I postoje svakovrsne prepreke, postoje fantomi koji mogu zavarati... cijela je mitologija PUNA priča o iskušenjima!

Cilj je visok i ispravan i dobar, no, iz nekog razloga ne može biti ostvaren od baš svakoga tko ga može VIDJETI. Postoji neka vrst filtera na djelu, postoji seleksijski kriterij. Cilj može biti dostignut samo od nekih odabranih, koji mogu proći test, koji se mogu suprotstaviti iskušenjima, koji mogu dokazati da imaju dovoljno snage, koji mogu pokazati da ih bogovi imaju pod paskom. Inače će stradati. [Jadczyk, Istraživački Žurnali, 1988.]

Pokušala sam reproducirati stvaran stav {uređenje} ove bilješke iz žurnala, jer je važna. Ovo nam govori da je 1988.g. Ark bio „u kontaktu“ sa Kasiopejcima. Dak sam ja živjela u šumi, meditirala u mom vrtu, i hrvala se sa Bogom glede moje vlastite svrhe, ili pokušavala čitati nemoguće fizičarske tekstove, on je već formulirao ideje koje imaju snažan odnos prema sadašnjem cilju; Popravljanje univerzuma; Lokalne „Jedinice za Popravak“ koje proizvode nelinearne promjene. I u tim je stranicama predstavljena dinamika „popravljanja“. Jer svaki um koji je „odštekan“ {iskopčan} i „popravljen“ ima takav potencijalni efekt na univerzum, dai je doslovce zaprepašćujući.

Sada primijetite vrlo pažljivo sljedeću napomenu: **predviđanja za budućnost imaju oblik: AKO ovo, ONDA ovo; AKO NE, onda ono.** Ako situacija, kakva jest, nije poznata, nitko neće poduzeti nikakvu akciju, i predviđanja za „budućnost“ biti će „postavljena“. Međutim, ako postoji promjena, možda tako mala promjena kao sada kada ovdje radimo na dijeljenju ove informacije, ona može promijeniti sve na nelinearan način. I to je ono što su nas Kasiopejci nastojali naučiti. Da, oni će odgovoriti na naša pitanja objektivno i klinički kao prema stanju univerzuma u kojem mi živimo u momentu kada je pitanje postavljeno. I onda će nam reći da mi imamo Slobodnu Volju ako imamo Znanje. A onda, kada ih pitamo što bi mi trebali učiniti, kažu: „napravit ćete ono što ćete napraviti.“

Napravit ćete ono što ćete napraviti.

Fizičar Julian Barbour piše u Kraju Vremena:

Citat:

Svatko posvećen znanosti ima poteškoća sa slobodnom voljom. ...Moždana istraživanja potvrđuju da ono za što mi mislimo da su spontane odluke, akti slobodne volje, da su pripremene u nesvjesnom umu prije no što ih postanemo svjesni. ... **Mi jesmo, zbog toga**

Što smo. ...Ja ne mislim da smo roboti, ili da se nešto zbilo slučajno. **Taj se pogled izdiže jer nemamo dovoljno prostranu perspektivu na stvari. Mi smo odgovori na pitanje što može biti maksimalno senzitivno ukupnosti mogućeg** [Barbour, 1999.g.]

Što ćete VI učiniti?

Prijevod - EQ@2009